

din 1923

Văstăru!

din cuprins...

Vlăstarul

• Când doi se ceartă, al treilea... se amuză!	3
• <i>Humanitas în licee, 2021</i>	7
• Interviu: Radu PARASCHIVESCU	16
• Principiul „terțului inclus“ în opera lui Gellu Naum	20
• Recenzie: <i>Jazz pentru iguane</i>	24
• Interviu: Răzvan ANDREI	27
• Spiru PodCast	30
• Myriad Band	33
• SpiruDebateClub la <i>Be A MEP For A Day!</i>	39
• Cercul de fotografie	42
• <i>Spiru în versuri</i> - ediția a III-a	46
• Pauză de lectură	61
• <i>Cartea cu copertă sângerie</i> (Maria Caranica)	74
• Prezentare: <i>Un an fără tine</i> de Nina de Pass	76
• De ce nu la... FILO?	80
• <i>Spiru(H)areTalent</i> : Daria Mihaela PANĂ	83
• Ar trebui elevii să-și noteze profesorii?	86
• <i>Spiru(H)areTalent</i> : Andreea SICOE	89
• <i>Spiru(H)areTalent</i> : Sabina DOROBANȚU	93
• <i>Spiru(H)areTalent</i> : Andreea CĂLINESCU	95
• Cronică teatrală: <i>Regele moare</i>	100
• Cronică de film: <i>Coraline</i>	102
• Cronică de film: <i>The Truman Show</i>	106
• 4 orașe frumoase din România	108
• Premiul Ig Nobel	116
• Mașina electrică	118

Coordonator: prof. Alexandru Constantinescu

Redactor-șef: prof. Corina Buzoianu

Coordonator echipa de traducători în limba engleză:
prof. Diana Tivdă

ART & DESIGN: Andra Antonesi
Alexandra Lungu
Corina Buzoianu

PR: Sabina Dorobanțu
Daria Pană

SOCIAL MEDIA: Alexia Dobjanschi
Tudor Nițescu
Carina Ilie

REDACTORI: Daria Mihaela Pană
Andreea Sicoe
Maria Caranica
Maria Mohora
Ioana Neaga-Budoiu
Mara Stoica
Alexandra Zaman
Diana Savu
Sarrah Manuela Cruțeru

COLABORATORI: prof. Ioana Dumitru
prof. Victoria Mihalcea
Andrei Teodoru
Bianca Bădoi

CORECTURĂ: Corina Buzoianu
Daria Mihaela Pană

FOTO: Mara Clarisa Ciobanu
Ștefan Iulian Diaconescu
Melia Andreea Finta
vlastarul.com

SITE: *Visual - Graph*

OPERTA 1 (foto): Tudor Nițescu (10 B)
(artă stradală din orașul Valencia, Spania)

OPERTA 2 (foto): arhiva *Vlăstarul*

PUBLICAREA ACESTEI REVISTE S-A REALIZAT CU SPRIJINUL ASOCIAȚIEI „VLĂSTARUL“, BUCUREȘTI. Echipa de redacție adresează mulțumiri doamnelor profesoare: Ioana Dumitru, Victoria Mihalcea, Dana Sburlan, Marina Burada, Angela Turculeț pentru implicarea în realizarea acestui număr și pentru susținerea activității revistei în mediul on-line. De asemenea, echipa de redacție mulțumește Asociației „Vlăstarul“ și sponsorilor.

NOTA REDACȚIEI: responsabilitatea pentru autenticitatea materialelor revine exclusiv autorilor.

**CÂND DOI
SE CEARTĂ,**

AL TREILEA... SE AMUZĂ!

Vlăstarul // EDITORIAL

Maria MOHORA, 10 A

N-am putut să trec pe lângă o recentă „dispută” puternic mediatizată on-line printre elevii de liceu, referitoare la perioada în care ne aflăm: aproape de sfârșitul altui an școlar... Pentru mulți, aceasta înseamnă liniște, relaxare, euforia vacanței de vară care bate deja la ușă... Însă nu putem să-i neglijăm pe cei care acum termină clasa a VIII-a. O perioadă de nebunie, aș putea spune. Cel puțin așa a fost

pentru mine: stresul examenului, ultimul clopoțel, banchetul, dar, mai ales, decizia importantă pe care trebuie să o ia absolvenții ciclului gimnazial în numai câteva săptămâni - liceul pentru care vor opta. Și, într-adevăr, este o hotărâre crucială, de care vor depinde următorii patru ani, cea mai frumoasă perioadă din viață, cum ar descri-o mulți. Of, liceul ăsta!..

DE PRIN LICEU

Totuși, pentru mine nu a fost chiar atât de greu, pentru că știam, încă din clasa de patra, încotro mă voi îndrepta. Ca să nu mai lungesc vorba, această candidă controversă m-a făcut să mă întreb: **De ce nu Spiru?**

Dar, pentru început, ca să înțelegă toată lumea... cine a fost SPIRU? Născut pe 15 februarie 1851, SPIRU HARET a fost matematician, astronom și pedagog român, cunoscut pentru organizarea învățământului modern românesc din funcția de Ministru al Educației (pe acea vreme: Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice), pe care a deținut-o de patru ori. Un „izvor de apă vie“, așa cum îl descrie Constantin Brâncuși, Spiru Haret a fost cea mai reformatoare personalitate a epocii sale.

În anul 1913, după ce n-au mai avut loc în Liceul „Matei Basarab“, două clase de gimnaziu, mai cu moț, au migrat într-un local din Strada Brătianu, cu conducere proprie, arhivă proprie și personal administrativ. Mai târziu, această nouă instituție a primit denumirea de Liceul „Spiru Haret“ (1919). Acum, pe strada Italiană, în preajma unui Mega, a unui „5 to go“ și a unui „NON-STOP“, noi, elevii din Spiru, trăim viața senzațională de liceu la care am visat din copilărie.

Foto: arhiva Vlăstarul

Despre Noi

Accesează:

- site-ul liceului (cnshb.ro)
- pagina de wikipedia.

Sau:

vino pe Strada Italiană nr. 17

vlstarul.com

C. N. „SPIRU HARET“

CE CONTEAZĂ CU ADEVĂRAT E STAREA DE SPIRIT

În fiecare dimineață, la ora 7, „NON-STOPUL“ bubuie de elevi somnoroși, dar bucuroși de revedere, care așteaptă cu nerăbdare începerea orelor.

Când se apropie 7.30, (ora de începere a cursurilor), toți se îndreaptă zumzâind spre holurile pustii ale Colegiului Național „Spiru Haret“. La intrare, ne despărțim de prietenii apropiați care au clasa în clădirea veche, iar noi urcăm grăbiți scările din clădirea nouă. Da, poate că nu avem „spital“, sau „conac“ la bulevard, dar avem o „casă“ pe o străduță cochetă din inima Bucureștilor.

Nici la finalul orelor nu se stinge atmosfera plăcută din Spiru! Ba, adesea, chiar se încinge! Mulți dintre noi rămân la diferite activități susținute în cadrul liceului, precum: cercul de robotică, de fotografie, întâlniri la revistele școlii, baschet și mai multe... La **ROBOTICĂ**, cel puțin, nu cred că am văzut niciodată sala goală înainte de ora 18.00! Muncesc copilașii noștri ceva de speriat, cu o pasiune pe măsură!

La sfârșit de săptămână, debaterii de la **SPIRU DEBATE CLUB** se întrec care mai de care în prestații oratorice, susținuți de trainerii tineri de la ARDOR. Și, pentru cine nu cunoaște, **BASCHEȚUL** este un sport cu tradiție în liceul nostru, echipa câștigând, în urmă cu 2 ani, Locul II național.

Nici cei de la **VLĂSTARUL** nu sunt mai prejos! Revista liceului are o vechime de aproape 100 de ani (în 2023 sărbătorește centenarul!!!), așa că aceștia muncesc pe brânci pentru a arăta tuturor de ce suntem în stare! Mai rar, cam o dată pe săptămână, mai fac gălăgie multă și cei de la **TRUPA DE ROCK** a liceului, **Myriad**, repetând

înfocat pentru diferitele lor evenimente.

A! Și, ca să fim în pas cu vremurile, spiritul de antreprenariat s-a cuibărit la Spiru, astfel că, în anul 2017, la noi a fost înființat primul hub de educație nonformală dintr-un liceu de stat din România: **THE CHANGE HUB!** După ei, au urmat atâtea altele...

Cât privește culoarea care ne identifică vizual, noi nu ne batem pe nuanțele de albastru, ci ne mândrim cu un mov clasic plăcut, unic printre culorile liceelor bucureștene.

La capitolul **ABSOLVENȚI**, eu zic că stăm extraordinar! Deși nu avem vechime de câteva secole, în numai 108 ani de la înființare, prin Spiru au trecut atâtea nume de renume! Mircea ELIADE, Grigore MOISIL, Constantin NOICA, Nicolae STEINHARDT, Barbu BREZIANU și Andrei PLEȘU sunt numai câțiva dintre spiriștii de altădată. Și, printre vedetele de televiziune contemporane, o altă spiristă de care, sigur, ați auzit este Denise RIFAI, cunoscută pentru realizarea mai multor emisiuni populare.

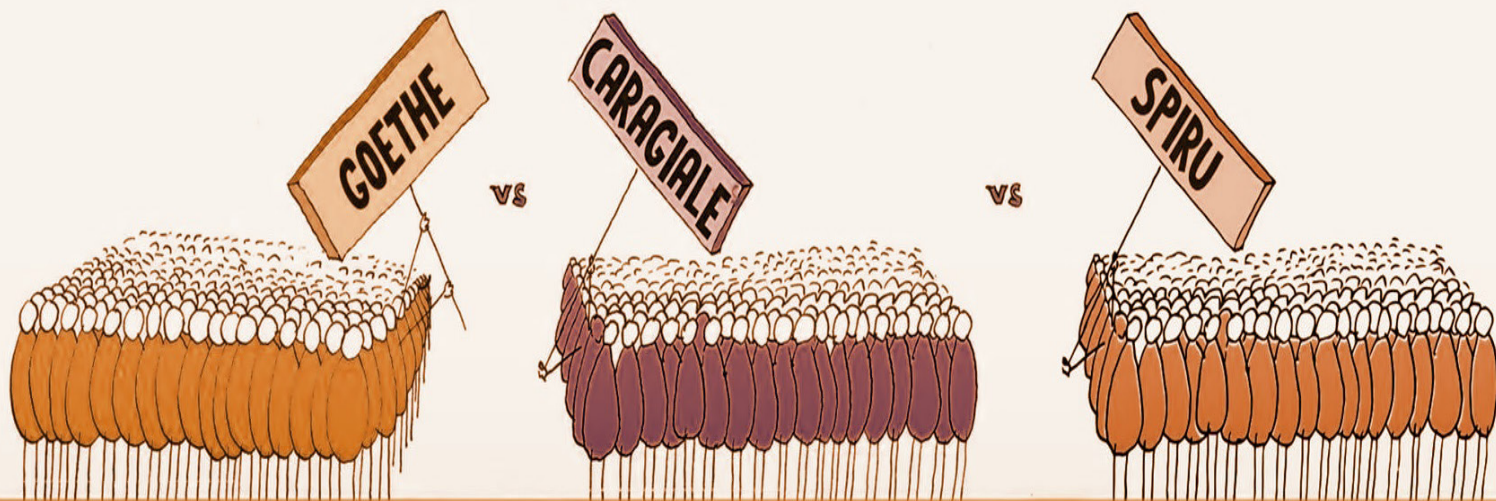
Revenind la „gâlceava“ pe care nu am putut să nu o observ (o inițiativă de promovare genială, de altfel, pentru care îi felicit pe colegii de generație de la liceele respective), m-am dus cu gândul la motivele pentru care mi-am dorit dintotdeauna Spiru. Câteva dintre ele le-ați citit mai sus, dar ce contează cu adevărat la Spiru este starea de spirit pe care o trăiești. **STAREA DE SPIRIST!**

Este, într-adevăr, **ALTCEVA!**

Iar de această „discordie“, noi, spiriștii, nu ne-am putut abține să nu zâmbim... La urma urmei, când doi „se ceartă“, al treilea... se amuză! (Uf! Zicalele astea ale românilor mă fac mereu să râd!)

25 Iunie 2021

Sursa imaginii: [facebook.com/concursulhumanitasinlicee](https://www.facebook.com/concursulhumanitasinlicee)

FINALA CONCURSULUI

HUMANITAS ÎN LICEE

concurs de cultură generală
ediția a X-a

BIBLIOGRAFIE:

Balkanii în secolul XX. O istorie postimperială
România în 100 de ani. Bilanțul unui veac de istorie

HUMANITAS ÎN LICEE

Daria-Mihaela Pană, 11 F

Humanitas în licee este o binecunoscută competiție de cultură generală, la nivel național, inițiată în anul 2011. De-a lungul celor zece ediții, echipele de elevi, coordonate de două cadre didactice, s-au pregătit temeinic, studiind opere culturale valoroase, al căror mesaj a putut fi înțeles de tineri prin muncă asiduă. E de ajuns să parcurgem lista bibliografică pentru a înțelege amploarea și impactul formativ al acestui concurs. În fiecare an școlar, au existat patru etape eliminatorii, în finală calificându-se două licee, cele care vor fi acumulat cele mai mari punctaje (cu excepția situației în care două sau mai multe echipe ar fi fost la egalitate, caz în care numărul participanților în marea finală putea fi mai mare).

Spiru Haret

Echipa Colegiului Național „Spiru Haret“ a fost coordonată de doamnele profesoare Ioana DUMITRU și Angela TURCULEȚ, fiind alcătuită din elevele:

- Irina Chiscop (10 F)
- Emilia Petre (9 A)
- Carina Mihăiță (9 A)
- Irina Alexe (10 F) - REZERVĂ

Imagine: <https://www.facebook.com/concursulhumanitasinlicee>

De-a lungul timpului, prezența constantă a Colegiului Național „Spiru Haret” în cadrul acestei competiții a fost asigurată de tenacitatea și pasiunea doamnei profesoare Ioana Dumitru.

Vineri, 25 iunie 2021, ora 11.00, cele trei echipe finaliste ale Concursului *Humanitas în licee* s-au confruntat în ultima etapă a ediției a zecea, care s-a desfășurat în sala de conferințe a Institutului Cervantes și care a fost transmisă on-line pe pagina de Facebook. Finala a fost prezentată de Cristian LEONTE, iar trofeul și premiul cel mare au fost înmânate de Radu PARASCHIVESCU.

După alte trei etape în care au acumulat cele mai multe puncte, trei colegii din București: Colegiul German „Goethe”, Colegiul Național „I.L. Caragiale” și Colegiul Național „Spiru Haret”, au ajuns în marea finală a concursului. Au fost cele mai

bune echipe din 35 de licee participante la ediția 2020-2021, din 10 orașe.

Echipa Colegiului Național „Spiru Haret” a fost alcătuită din eleve: Emilia Petre, Carina Mihăiță (clasa a IX-a A), Irina Chiscop (clasa a X-a F), sub coordonarea doamnelor profesoare Ioana DUMITRU și Angela TURCULEȚ (sursa: Facebook). A participat, în etape anterioare celei finale, și eleva Alessia Columban (clasa a X-a F). Bibliografia pentru etapa finală a inclus următoarele titluri: *Balkanii în secolul XX. O istorie postimperială* și *România în 100 de ani. Bilanțul unui veac de istorie*.

Echipa de redacție felicită performanța obținută de colegele noastre și de doamnele profesoare. *Humanitas în licee* nu este doar un concurs de cultură generală; este șansa oferită școlilor de a promova cultura, demonstrând, prin participarea crescândă de la un an la altul, interesul elevilor pentru cultivarea „bunului simț”.

LISTA BIBLIOGRAFICĂ

2011-2021

HUMANITAS ÎN LICEE

2011-2012

FINALA: *O scurtă istorie a românilor povestită celor tineri* de Neagu Djuvara și *Istorie și mit în conștiința românească* de Lucian Boia

- *Big bang. Originea universului* de Simon Singh și *Universul într-o coajă de nucă* de Stephen Hawking
- *În intimitatea secolului XIX și Lumea ca ziar. A patra putere: Caragiale* de Ioana Pârvulescu
- *Darwin și după Darwin* de Mircea Flonta și *Ceasornicarul orb* de Richard Dawkins
- *Banchetul sau despre iubire* de Platon și *Viața de toate zilele în Grecia secolului lui Pericle* de Robert Flaceliere

2012-2013

FINALA: *Între Orient și Occident* de Neagu Djuvara și *Ce am auzit de la alții* de Radu Rosetti

- *Viata lui I.L. Caragiale* de Șerban Cioculescu și *I.L. Caragiale și caligrafia plăcerii. Despre eul din scrisori* de Dan C. Mihăilescu
- *Minunata lume a domnului Tompkins* de George Gamow și *Șase lecții ușoare* de Richard P. Feynman
- *Odysseia* de Homer

2013-2014

FINALA: *Scurtă istorie a umbrei* de Victor Ieronim Stoichiță

1791. Ultimul an al lui Mozart de H.C. Robbins Landon

Zero. Biografia unei idei periculoase de Charles Seife și „Numerele naturii” de Ian Stewart

Cele mai frumoase povestiri din Biblie

2014-2015

FINALA: *Mărturii despre Eminescu*, ed. Cătălin Cioabă

- *Jurnalul de la Păltiniș* de Gabriel Liiceanu și *Jurnal filozofic* de Constantin Noica
- *Clinamen. Cum a început Renașterea* de Stephen Greenblatt
- *Din viața familiei Ion C. Brătianu* de Sabina Cantacuzino

2015-2016

FINALA: *Regina Maria. Ultima dorință* de Tatiana Niculescu și *Regina Maria, Jurnal de război (I). 1916-1917*

- *Enescu, viața și opera* de Noel Malcolm
- *Balcic. Micul paradis al României Mari* de Lucian Boia
- *Uimitoarea istorie a lui Șabbatai Mesia* de Andrei Cornea și *Dumnezeu, Iahve, Allah. Katia Mrowiec, Michel Kubler, Antoine Sfeir răspund la 100 de întrebări ale copiilor despre cele trei mari religii monoteiste*

2016-2017

FINALA: *Toți suntem niște canibali și Cealaltă față a Lumii. Scrieri despre Japonia* de Claude Levi-Strauss

- *Carte de bucate, ospitalitate și povești minunate* de Margaret Yardley Potter și *Carte de bucate boierești* de Mihail Kogălniceanu și Kostache Negruzzi
- *Gaudi* de Gijs van Hensbergen
- *Între păduri și ape și Drum întrerupt* de Patrick Leigh Fermor
-

2017-2018

FINALA: *În șalvari și cu ișlic. Biserică, sexualitate, căsătorie și divorț în Țara Românească a secolului al XVIII-lea* de Constanța Vintilă-Ghițulescu

- *Sensibilitate și istorie în secolul XVIII românesc* de Ștefan Lemny și *Femei, onoare și păcat în Valahia secolului XIX* de Nicoleta Roman
- *Cele mai bune texte noi despre familie, Freeman's și Case, trenuri și andrele* de Ariana Rosser Macarie
- *Istoria vieții mele. Autobiografie din 1865* de Teodor Vârnăv și *Jurnalul unei fete greu de mulțumit*

2018-2019

FINALA: *O istorie mondială a comunismului. Încercare de investigație istorică. Cu pumnul de fier. Călăii.* de Thierry Wolton

- *Fenomenul Pitești* de Virgil Ierunca și *Dictatura lui Nicolae Ceaușescu. 1965-1989. Geniul Carpaților* de Adam Burakowski
- *Viața mea ca spioană* de Katherine Verdery și *Dragul meu turnător* de Gabriel Liiceanu
- *Strania istorie a comunismului românesc și nefericitele ei consecințe* de Lucian Boia și *Panta rhei* de Vasili Grossman

2019-2020

EDIȚIE OPRITĂ DIN CAUZA PANDEMIEI

- *Suntem îndeajuns de inteligenți pentru a înțelege inteligența animalelor* de Frans de Waal
- *Sapiens. Scurtă istorie a omenirii* de Yuval Noah Harari

2020-2021

FINALA: *Balkanii în secolul XX. O istorie postimperială și România în 100 de ani. Bilanțul unui veac de istorie* de Oliver Jens Schmitt

- *1927. O vară care a schimbat lumea* de Bill Bryson
- *Viața 3.0. Omul în epoca inteligenței artificiale* de Max Tegmark
- *Despre trup. Anatomii, redute, fantasme* de Victor Ieronim Stoichiță

ÎN LOC DE FINAL...

Daria Mihaela Pană: Cum vă simțiți acum, după concurs?

prof. Ioana Dumitru: Mulțumită, bucuroasă că am parcurs, de-a lungul întregului an, niște cărți deosebite, cărți pe care eu însămi nu le-aș fi citit dacă nu aș fi făcut parte din acest concurs și este o adevărată revelație faptul că am reușit să le aducem pe fete până aici.

D.M.P.: Cum vă simțiți după 10 ani în care ați participat la Humanitas în licee?

I.D.: După 10 ani... sunt fericită că am avut puterea să parcurg acest traseu. Este, într-adevăr, un moment de sărbătoare, din dublă perspectivă: competițională și personală. S-au citit, în acești ani, peste 60 de titluri din literatură, artă, știință, filozofie. O călătorie în lumea științei, a literaturii și a artei. Am fost, pur și simplu, alături de elevii mei. Am învățat

alături de ei și, pentru aceasta, nu pot decât să-i mulțumesc lui Dumnezeu. Mi s-a părut un privilegiu să pot participa la acest concurs și să am puterea să-l duc până acum. Sunt puțini dintre cei care au început acum 10 ani și care mai participă sau mai coordonează acest concurs. Între timp, am avut și unul, doi... deja trei colaboratori. S-au tot rulat.

D.M.P.: Ce mesaj aveți pentru echipa de anul acesta și pentru cele ce vor urma?

I.D.: Le mulțumesc! Le mulțumesc pentru puterea pe care au avut-o, dar este un concurs în care nu există învinși și învingători. Fiecare dintre noi este un învingător pentru că a citit mai multe cărți. Fiecare concurs, fiecare etapă a fost o revelație, o descoperire a elevilor, o apropiere afectivă între noi, o bucurie. Lectura ca o bucurie, cu alte cuvinte.

Daria Mihaela Pană: Cum vă simțiți acum, după concurs?

prof. Angela Turculeț: Mă simt foarte foarte mândră. În primul rând, mândră pentru că suntem locul 3 național, deci nu municipal, nu pe sector, suntem național. Acesta este un lucru extraordinar. A fost un concurs lung, cu multe etape, cu niște cărți foarte dificile și vă spun că au lucrat ore în șir, ședințe peste ședințe. Și cred că Spiru poate să fie mândru pentru că am participat și am obținut locul acesta.

D.M.P.: Cum vă simțiți după 10 ani în care ați participat la Humanitas în licee?

A.T.: Este o rezistență fabuloasă, având în

vedere că acest concurs chiar este foarte greu. În primul rând, este o rezistență de fiecare an, iar cărțile chiar sunt foarte grele, cu atât mai mult rezistența de zece ani. Eu cred că este un colegiu minunat, un colegiu extraordinar, producând valoare, tradiție până la urmă.

D.M.P.: Ce mesaj aveți pentru echipa de anul acesta și pentru cele ce vor urma?

A.T.: Mergem înainte. Nu există, până la urmă, niciun soi de eșec. Există munca respectivă, există echipa. Înveți foarte mult să lucrezi în echipă în concursul acesta. Înveți respectul reciproc și eu zic că este un exercițiu de cultură, dar și un exercițiu social. Baftă! Baftă și înainte!

PERFORMANȚELE ECHIPEI

Din echipa coordonată de doamnele profesoare Ioana Dumitru și Cristina Militaru, au făcut parte doi absolvenți de prestigiu ai colegiului:

- Irina MIHALACHE și
- Cătălin APĂTEAN.

TVR2 TVR1

Prin intermediul concursului a fost promovată imaginea liceului la nivel național. Despre acest eveniment cultural din viața liceelor au relatat emisiuni ale canalelor TVR1 și TVR2 .

Echipa Colegiului Național „Spiru Haret” a fost coordonată, de-a lungul celor zece ediții, de doamnele profesoare:

- Ioana DUMITRU (limba română)
- Cristina MILITARU (matematică)
- Valentina BILCEA (istorie)
- Angela TURCULEȚ (limba română)

Spiru Haret

În anul 2017, echipa coordonată de doamnele profesoare Ioana Dumitru și Valentina Bilcea a obținut

LOCUL I PE ȚARĂ!

UNLOCKING THE POWER

of emerging technologies to build 21st century
digital products and services

ViaStaruk // SPONSOR

QUALITANCE

RADU PARASCHIVESCU

În măsura în care vor trece tot mai mulți ani
între părinții voștri, bunicii voștri, unchii
voștri și voi, în măsura în care lecturile voastre
și contactul vostru nemijlocit cu viața va fi
mai bun, în măsura în care veți călători (și
vă doresc să o faceți), veți obține reglajele
necesare unei hărți a României așa cum o
doriți voi.

În cadrul etapei finale a concursului *Humanitas în licee*, întrebările au fost concepute de istoricul Oliver Jens Schmitt și de Daniela Popescu, doctorand la Facultatea de Istorie, Universitatea din București, urmărind evenimente, concepte și personalități cuprinse în volumele *Balcanii în secolul XX. O istorie postimperială și România în 100 de ani. Bilanțul unui veac de istorie* de Oliver Jens Schmitt. Echipa „Spiru“ a obținut Locul III, premiul fiindu-le înmănat elevelor de scriitorul și jurnalistul RADU PARASHIVESCU care, la final, a acordat un interviu Mariei CARANICA (11 F).

TEXT -
Maria CARANICA (11 F)

FOTO -
arhiva *Vlăstarul*

Vlăstarul // INTERVIU

MARIA CARANICA: Ce părere aveți despre faptul că aceste cărți ale lui Oliver Jens Schmitt au fost propuse la un astfel de concurs național?

RADU PARASHIVESCU: Mă bucur foarte mult, pentru că Oliver Schmitt este un cunoscător excepțional al secolului XX, al actualității politice și al României. Deci este, folosind un clișeu pe care văd că mai toată lumea îl folosește, „un mare prieten“ al României. Dar el chiar este prieten, nu doar declarativ, și nu apare doar în momente omagiale sau festive. Pe de altă parte, este un

vorbitor perfect al limbii române, scriind cartea aceasta fără să aibă nevoie de o traducere, de îndrumări, de canalizări ale intereselor și ale opțiunilor de cercetare. Este un cercetător cu majusculă, care a reperat nu doar România, ci întreaga zonă a Balcanilor. Pe lângă toate acestea, este un om neinfluențabil, adică pe punctul lui de vedere, pe cercetarea lui, pe concluziile lui se poate pune bază. Nu este un om traficabil, nu este o conștiință volatilă, este un om așa cum ar trebui să fie. Prin urmare, mi se pare absolut firească prezența lui pe radarul vostru ca elevi, mai ales că sunt cărți din care învățăm

noi, acum, și voi, în primul rând, dar și revizităm niște întâmplări, niște evenimente, sesizând că la unele am fost chiar martori de la distanță. În felul acesta, căpătăm, din nou, profilul, chipul României, al Balcanilor, așa cum erau ele pe vremuri.

M.C.: Ce impact credeți că a creat, în rândul tinerilor participanți – și nu numai –, introducerea acestor cărți?

R.P.: Nu văd decât consecințe bune. În primul rând, au ocazia să facă lectura aceasta cu deplină detașare. Au un burete cu care vor absorbi informațiile, fără să fi fost cumva influențați de context, de realitate. Sunt tineri de 15-18 ani care citesc de la distanță, care au această tamponare în timp și spațiu, ce permite o receptare neutră, obiectivă, pentru că, dacă un om de 50 de ani citește cartea, el, firește, va învăța lucruri utile, dar, în același timp, va fi influențat de faptul că a participat la viața acelei țări, a acelei societăți într-un an sau altul. Aici mie mi se pare un câștig mai mare pentru tineri. Repet, ei au distanța necesară unei acumulări neinfluențabile.

M.C.: Cum vedeți România în actualul context balcanic?

R.P.: Nu o văd în niciun fel. Eu sunt un prostovan politic, n-am niciun fel de finețe și niciun fel de subtilități în domeniu. Cred, totuși, că, între timp, se vor mai fi cicatrizat rănilor cauzate în '98 - '99, de bombardarea Serbiei de către aviația NATO. Atunci, țin minte, României i s-a reproșat trădarea cauzei transfrontaliere. Serbii, foștii iugoslavi, erau prietenii noștri care ne dădeau filme, care ne dădeau supa *Vegeta*, ciocolata *Cipiripi*, iar noi, ca niște lași, am lăsat aviația, am dat drept de survol. Firește că a fost o judecată primitivă, fiind angajați în cauza NATO cu semnătură,

aveam obligații contractuale, nu aveam de făcut altceva decât să dăm drept de survol aviației NATO. Prin urmare, cred că relațiile la vremea aceasta sunt, dacă nu catifelate, firești, și-au recăpătat cordialitatea pe care o aveau odată. Noi, nefiind o fire războinică, putem lua orice formă, suntem acomodanți, găsim soluții și bănuiala mea este că nu avem acum o sursă de conflict. Dacă vrem neapărat să fim și întunecați puțin, sigur că aruncăm un ochi spre Turcia, dar atunci lucrurile capătă deja o altă coloratură, suntem obligați la circumspecție, dar fără ca aceasta să aibă o legătură cu Balcanii propriu-zis. Putem face constatarea că suntem, în momentul de față, între un sultan și un țar, ceea ce nu ne face viața foarte ușoară, numai dacă vrem să fim pesimiști și vrem să facem observații de genul acesta abisal.

M.C.: În cartea despre Balcani se vorbește despre inițiativa aromânilor de a-și construi un stat propriu, dar tendința a eșuat. Care credeți că este situația actuală a aromânilor în Balcani?

R.P.: Există, în continuare, asperități, mici sau mari tensiuni în ceea ce-i privește pe aromânii de pe Valea Timocului. Problema Banatului sârbesc încă n-a fost încheiată la toți nasturii, mai sunt lucruri de discutat și de negociat. Și aici cred că intervine activitatea diplomatică a oamenilor care fac aceste servicii de ambasadă, de ei depinde ca lucrurile să intre într-un firesc desăvârșit, dar, fiind Balcani, firescul niciodată nu va fi desăvârșit, căci cunoaștem cu toții clișeu butoiului cu pulbere. Totul e să nu umblăm cu chibritul pe lângă butoiul ăsta, ceea ce presupune și apărarea intereselor pe care le au, legitim și avizat, oamenii din Valea Timocului, din Banatul sârbesc. Acolo văd eu o problemă.

Foto: revistatango.ro

RADU PARASCHIVESCU

PROZATOR, JURNALIST

vlastarul.com

M.C.: Credeți că generația noastră are șansa de a construi o Românie așa cum o doreau interbelicii?

R.P.: Dar generația voastră are toate șansele, pentru că este o generație deparazitată ideologic. În măsura în care vor trece tot mai mulți ani între părinții voștri, bunicii voștri, unchii voștri și voi, în măsura în care lecturile voastre și contactul vostru nemijlocit cu viața va fi mai bun, în măsura în care

veți călători (și vă doresc să o faceți), veți obține reglajele necesare unei hărți a României așa cum o doriți voi. Poate și așa cum și-o doreau interbelicii, s-ar putea ca acțiunile să coincidă măcar parțial, dar s-ar putea ca țara pe care o veți face voi să fie chiar mai frumoasă decât cea pe care o visau interbelicii. Ei au avut un vis, pe care nu cred că l-au împlinit, iar voi aveți un vis pe care aveți toate șansele să-l împliniți și vă doresc să o faceți.

DESPRE
PRINCIPIUL „TERTULUI-INCLUS“
în opera lui
GELLU NAUM

IMAGINE -
coperta volumului *Poheme* (2016),
de Gellu Naum
Sursa: carturesti.ro

Colaj de imagini aparținând pictorului Victor BRAUNER

TEXT -
 prof. Corina Buzoianu

Pornind de la întrebarea lui Gaston Bachelard: „care este funcția metafizică a realului?“, André Breton își exprimă „convingerea că vom putea afla ceva mai mult în realul ascuns, decât în datul imediat“¹. Astfel, poetica suprarealistă poate fi abordată ținând cont de cele trei elemente fundamentale

ale metodologiei transdisciplinare²: existența mai multor niveluri de realitate, principiul terțului inclus și complexitatea fenomenologică.

În primul rând, o cercetare a mișcării suprarealiste va lua în considerare că arta de tip tradițional și arta de tip avangardist reprezintă două niveluri de realitate total diferite, din simplul motiv că privesc în mod

¹ Ion Biberi, *Artă suprarealistă*, București, Editura Meridiane, 1973, p.66;
² Basarab Nicolescu, *Transdisciplinaritatea. Manifest*, Editura Junimea, 2007;

total diferit modul în care se produce o operă de artă/ literară, modul în care este receptată o operă de artă/ literară, dar, mai ales, funcția unei opere de artă/ literară care, în mod tradițional, e privită ca un obiect estetic, sursă a unei emoții de ordin estetic. Din perspectiva suprarealistă, opera de artă aduce o schimbare la nivel psihic, prin explorarea impulsurilor subconștiente și eliberarea de cenzura raționalului limitat (de care vorbește Breton în primul *Manifest al suprarealismului*), care va permite ulterior unificarea contrariilor (de care vorbește Breton în al doilea manifest suprarealist) atât la nivelul subiectului emițător sau receptor, cât și la nivelul interacțiunii dintre subiectul receptor (privitorul/cititorul) și obiectul receptat (opera). Și aceasta deoarece literatura nu mai este ficțiune și artificial, ci trăire și autenticitate care, de exemplu, în romanul *Nadja* al lui Breton, se va manifesta prin fotografii cu locurile unde a fost Nadja, cu mărturiile ale ei, cu tot felul de elemente care au legătură cu viața intimă a scriitorului.

În altă ordine de idei, logica *terțului inclus* contrazice o axiomă a logicii clasice, care susține că nu se poate afirma, în același timp, validitatea unui lucru și contrariul său: A și non-A. Axioma *terțului inclus* are în vedere tocmai contrariul: că se poate afirma, în același timp, validitatea unui lucru și, simultan, opusul său: „Între destinul individual și celălalt destin mi se pare că există o imensă legătură indestructibilă și foarte destructibilă, în același timp”². Ceea ce părea dispus polar, pe un singur nivel de realitate, se dovedește unit pe un alt nivel de realitate. Logica *terțului inclus* își găsește ilustrarea în existența particulei cuantice descoperite de fizica cuantică. Fizica clasică admitea doar două feluri de obiecte, bine

diferențiate: *corpuselele* și *undele*. Particula cuantică ignoră această împărțire, fiind, în același timp, și corpusul, și undă sau, altfel spus, nici corpusul, nici undă. Ea este o unitate a contradicțiilor.

Din punctul de vedere al logicii *terțului inclus*, A reprezintă tipul de artă/ literatură tradițională, non-A reprezintă tipul de artă/ literatură avangardistă, iar T este suprarealitatea, care nu este nici artă/literatură, nici non-artă/ literatură, deși are elemente specifice artei/ literaturii, dar și elemente artistice/literare pe care le elimină sau le depășește, reușind să ofere o nouă perspectivă asupra capacității umane infinit creatoare.

Textele teoretice ale lui Gellu Naum despre ceea ce înseamnă poet, poezie, suprarealism etc. sunt construite, de multe ori, pe enunțuri care trimit cititorul cu gândul la principiul *terțului inclus*, la gândirea non-dualistă, la filosofia non-aristotelică lupasciană. Iată un exemplu: „Nu cumva să tragi concluzia că nimic nu e definitiv: definitiv și nedefinitiv - iată încă o mizerie ca *da și nu, bine și rău, pentru și contra* etc... Abia când vom trece dincolo de ele, vom găsi zona care mă interesează și în care ele nu mai funcționează ca atare...” sau: „[...] aflându-te pe cerc, poți să vorbești despre bine și despre rău, despre da și despre nu, despre sus și jos, despre real și ireal, deși acestea sunt reale, altfel; [...] Mai aproape de centru, spui aceleași lucruri, deși spui altceva. Cel care nu și-a pierdut legătura cu centrul spune totdeauna altceva”.

Modul intim în care eul poetic se vede în relație cu sinele său profund și în relație cu lumea descrisă în poeme se reflectă în *continuum-ul interior-exterior* - o trăsătură fundamentală a universului său poetic, amintind de

² Gellu Naum, *Despre interior-exterior. Gellu Naum în dialog cu Sanda Roșescu*, Editura Paralela 45, Pitești, 2003, p. 22;

³ *Idem*, p.20;

⁴ Simona Popescu, *Clava. Criticțiune cu Gellu Naum*, Pitești, Editura Paralela 45, 2004, p. 99.

Foto: romaniariliterature,fandom.com/

GELLU NAUM

eseist, poet, prozator, dramaturg

1 august 1915 - 29 septembrie 2001

vlastarul.com

continuum-ul spațiu-timp din teoria relativității a lui Einstein. Astfel, poezia se situează în acea zonă de non-rezistență dintre subiect și obiect, dintre ceea ce e considerat îndeobște „interior“ sau „exterior“, într-un spațiu al intersecției, al punților dintre subiectul poetic și universul poetic, dintre cititor și lumea sa interior îmbogățită și redinamizată de lectura poeziei și de redescoperirea spațiului interior-exterior. *Terțul inclus* se referă, altfel spus, la „[...] lucrul acela de necrezut, imposibil de sesizat cu mijloacele obișnuite de înțelegere

și cunoaștere...“; la partea *cealaltă* care este, „să zicem, partea nevăzută a realității - dar nu doar în planul ei cotidian, ci stratificată până la nivelul ei arhaic, superior“.

În acest univers, persistă un fel de memorie „activă, care imerge, din când în când, în prezent, îl secondează, îl influențează. Ca în colajele suprarealiste, diacronia se transformă în sincronie [...], prezentul există uneori doar pentru a fi uitat («meditam jalnic și repetam aici și acum doar ca să le uităm» - *Copacul animal*).“⁴

JAZZ PENTRU IGUANE

Scriind în numele unui așa-zis „noi“ generic, poetul vorbește în numele tuturor celor traumatizați de societatea actuală, invalidați de prieteni, familie și necunoscuți, cei ai căror apropiați se întreabă unde au greșit, de parcă suferă de o boală incurabilă ce le va fura din zile.

Imagine: carturesti.ro

TEXT -
Daria Mihaela PANĂ (11 F)

Absolvent al liceului teologic, Răzvan Andrei se descrie ca fiind „pictor & poet, profet minoritar și gurmand slim-fit“. De-a lungul timpului, a colaborat la *România literară*, *Ideii în dialog*, *Adevărul literar și artistic*, *Luceafărul* și *Verso*, lucrând totodată în presa locală și centrală, fiind redactor și editor în redacțiile unor

televiziuni. Născut la Galați, debuta, în anul 2018, cu un volum de poezie, *Jazz pentru iguane* (Editura Brumar), fiind „primul volum relevant de poezie în cheie LGBT din România“, după cum afirmă criticul Mihai Iovănel chiar pe coperta cărții. Un subiect tabu în literatura românească stă la baza volumului ce a trecut aproape neobservat, câștigând un singur premiu la concursul *Literatura tinerilor*.

JAZZ PENTRU IGUANE

Imagine: ccurteaveche.ro

Curajul lui Răzvan Andrei de a aborda această temă este un moment istoric pentru cultura noastră și un început de speranță și de înțelegere pentru membrii comunității LGBTQ+. Scriind în numele unui așa-zis „noi” generic, poetul vorbește în numele tuturor celor traumatizați de societatea actuală, invalidați de prieteni, de familie și de necunoscuți, cei ai căror apropiați se întreabă unde au greșit, de parcă suferă de o boală incurabilă ce le va fura din zile. Ca răspuns, Răzvan Andrei, în poemul *Lăsați Moartea să-și vadă de treabă*, stă în fața acestor oameni, considerând Moartea absolut necesară, fiind cheia unei temnițe pline de durere și suferință.

Elegie pentru copilul homo, acest imn al unei comunități de „diformi, anormali, monștri”, cred că este unul

dintre cele mai importante și puternice poeme ale acestui volum, o revoltă social-politică ce asigură validarea identității sale și celorlalți prin trauma comună ce ușurează totuși traiul atâtor persoane: *Eu nu sunt dacă voi nu sunteți și contradicțiile mele sunt mai groaznice/Dacă nu-s și ale voastre, coșmarurile mele mai negre dacă nu se-ntâlnesc cu ale voastre!*

Poeziile lui Răzvan Andrei, amintind de Walt Whitman prin „senzorialitatea electrică și multiplă”, aduc în atenția cititorilor o istorie cruntă pe care societatea o continuă, în mare parte, și astăzi, adaptată, totuși, perioadei actuale. Odată cu acest volum, sper că va sosi o perioadă înfloritoare atât pe plan cultural, cât și social-politic, copilul secolelor viitoare nemaifiind obligat să fie ceea ce nu este.

Răzvan ANDREI

vlastarul.com

Foto: Răzvan Andrei/Facebook

Interviu realizat de
Daria Mihaela PANĂ,
clasa a XI-a F

**debut cu volumul de versuri
„Jazz pentru iguane“**

Nicio proză scurtă nu pot să scriu. Sunt haotic și nu am o structură. Mi se potrivește mai bine poezia. Atât cât am de spus, atât spun.

După ce am citit volumul *Jazz pentru iguane*, am încercat să iau legătura cu Răzvan Andrei, în speranța obținerii unui interviu. Tipic generației noastre, am căutat pe internet și am trimis o cerere pe Instagram. Neașteptat pentru mine, am primit acceptul, ceea ce m-a determinat să mă întreb dacă pot continua să accelerez pedala curiozității mele. Mi-am făcut puțin curaj și am trimis un mesaj, întrebând dacă poate oferi un interviu revistei *Vlăstarul*. În scurt timp, am primit un răspuns afirmativ. Luându-ne toate măsurile de siguranță impuse de restricțiile actuale, am stabilit o întâlnire.

În timpul interviului, am fost luați prin surprindere, întrucât noi aveam un set de întrebări pregătite, dar discuția a luat o întorsătură mult mai spontană.

În timp ce ne plimbam, în căutarea unui loc, au apărut și întrebările, dar nu din partea noastră. Răzvan Andrei a vrut să fie la curent cu situația elevilor în contextul actual, al școlii on-line.

Apoi, ne-a povestit despre tot

parcursul lui, începând cu liceul, contextul în care a scris și publicat *Jazz pentru iguane* și până la pregătirea unui volum nou, am descoperit că este un om care a avut ceva de spus și a reușit să se facă auzit.

Încă din primele minute, ni s-a dezvăluit dorința lui de a se distinge de restul lumii. Astfel, ne-a povestit cum, în liceu, s-a apucat de citit pentru a fi diferit de colegii lui, ajungând, astfel, să participe la olimpiadele de limba română și de filozofie. Locul II la etapa națională l-a făcut pe Răzvan să se abată de la drumul clasic al unui absolvent de liceu teologic și să urmeze cursurile Facultății de Filozofie. Debutul literar al lui Răzvan Andrei a avut loc tot în aceeași perioadă, însă cartea publicată atunci nu este un motiv de mândrie pentru poet. „Am scris și în liceu o carte de poezii pe care o regret. E minunat să fii publicat, îți vezi numele pe o carte, dar aproape niciodată nu ești suficient de inteligent și de matur să scrii o carte în perioada în care ești în formare și ai mintea structurată altfel“.

O poveste nu foarte fericită stă la baza volumului de poezii ce l-a făcut pe Răzvan Andrei cunoscut în lumea literaturii. O iubire neîmpărtășită l-a determinat pe poet să se apuce din nou de scris. Tristețea, stresul serviciului și lipsa dorinței de a mânca l-au adus, în Ajunul Crăciunului, la secția de Terapie Intensivă. După ce a scăpat din spital, și-a spus că nu își va mai da niciodată voie să se îndrăgostească așa. „Dar am reușit iar, scriind. Așa am depășit perioada aceea. Și nu a fost doar că mi-am descărcat sufletul, că nu e de parcă ai scrie un jurnal. Dar munca pe text m-a ajutat foarte mult. Deci prima parte a perioadei în care m-am apucat să scriu poezii a fost terapeutică. După aceea, dacă tot m-am apucat, am căpătat un oarecare ritm și am continuat să scriu.“

Poetul american Allen Ginsberg l-a inspirat pe Răzvan să scrie un poem mai lung, cu o anumită muzicalitate, astfel luând naștere *Jazz pentru iguane*, care dă și titlul cărții. Autorul ne-a împărtășit și motivul

pentru care scrie poezii: „Sunt destul de leneș și nu pot să scriu lucrări mari. Nicio proză scurtă nu pot să scriu. Sunt haotic și nu am o structură. Pentru proză scurtă îți trebuie mintea structurată într-un anumit fel, pentru roman îți trebuie răbdare, iar personalitatea mea nu e construită pentru așa ceva. Mi se potrivește mai bine poezia. Atât cât am de spus, atât spun.“

Spre finalul întâlnirii, am aflat câteva detalii și despre următorul volum de poezii pe care Răzvan Andrei îl pregătește și pe care îl așteptăm cu nerăbdare. „E puțin mai dur, mai hard, mai pe față. Acesta (*Jazz pentru iguane*) a fost mai voalat, mai liric. Consider că, în astfel de chestiuni, eu nu trebuie să mă mai ascund după deget. Nu, spun pe față și direct. Mai e un lucru pe care îl exploatez în viitoarea carte. Există o altă dinamică și am încercat să surprind aceasta în carte atât cât am putut. De aceea mă aștept ca următoarea carte să stârnească vâlvă ceva mai mult, deși e mai subțire.“

**ÎN VIITOAREA CARTE,
există o altă dinamică și am încercat să
surprind aceasta atât cât am putut.**

SPIRU PODCAST

Foto: stock.adobe.com

ASCULTĂ VOCILE SPIRISTE!

Text: Mara Clarisa Ciobanu (9 G), Andreea Sicoe (10 G), Daria-Mihaela Pană (11 F)

vlastarul.com

A

ceastă inițiativă aparține subsemnatelor: Ciobanu Mara Clarisa, Sicoe Andreea și Pană Daria-Mihaela.

Ne-am gândit că, în contextul actual, o mare parte a activității liceului s-a desfășurat on-line, fiind o adevărată provocare, pentru fiecare instituție în parte, de a se promova și de a face față noilor solicitări. Este necesar, înainte de toate, de a stabili variate și eficiente modalități de promovare și comunicare, atât

în interiorul organizației, cât și în exterior.

Colegiul Național „Spiru Haret“ din București beneficiază de o imagine pozitivă în comunitatea locală, grație, în special, unei relații deschise între membrii organizației. Este susținută atât performanța beneficiarilor educației, cât și dezvoltarea personalității lor prin sprijinirea necondiționată a inițiativelor constructive.

Totuși, se constată că procesul de comunicare e mai mult orientat pe orizontală. Deși există propuneri, idei și păreri pertinente, acestea rămân, de multe ori, fără finalizare, întrucât lipsește un factor coagulant.

De aceea, un proiect care să eficientizeze comunicarea și să încurajeze expunerea publică a valorilor și a credințelor a fost mai mult decât binevenit. Astfel a apărut Spiru PODCAST! Semnificația acestui proiect este dată de faptul că, în sistemul de învățământ preuniversitar din România, accentul este pus pe transmiterea informațiilor. Noi intenționăm să creăm spiriștilor un spațiu în care (noi) viziuni și păreri să poată fi dezbătute. De asemenea, vrem să promovăm și să facem cunoscute vocile acestora.

DESCRIEREA PROIECTULUI

Noi ne-am propus să realizăm proiectul Spiru Podcast sub egida „Vlăstarul”. Acesta constă în crearea unei emisiuni în format

audio, având la bază „Spiru” ca mod de viață (activități, evenimente, idei împărtășite de spiriști). Astfel, toți participanții au ocazia de a se implica activ în viața comunității, de a fi ei înșiși, și de a-și exprima punctul de vedere. Toți invitații au libertatea de a aduce în discuție păreri proprii pe o temă de interes. Materialele audio vor fi încărcate pe platforme precum Spotify, YouTube, Google Podcast, Facebook, Instagram.

INVITAȚI: elevi, profesori, absolvenți, personalități

PUBLICURI-ȚINTĂ: elevi, profesori și absolvenți ai CNSHB și ai altor licee

OBIECTIVE

- crearea unui spațiu sigur pentru exprimarea ideilor;
- informarea cu privire la evenimentele de actualitate din liceu;
- promovarea elevilor, profesorilor și proiectelor din Spiru.

Foto: Andrei Ionescu Piatra, 11 C

Imagine: Andrei Ionescu Piatra, 11 C

CRONOLOGIA EVENIMENTELOR

- întocmirea unui desfășurător de prezentare a proiectului;
- aprobarea de către CA al CNSHB a proiectului și a promovării acestuia;
- realizarea campaniei de promovare;
- stabilirea invitaților și contactarea acestora;
- înregistrarea primului episod;
- editarea și montarea materialului;
- lansarea primului episod Spiru PODCAST;
- continuarea procesului pentru următoarele episoade.

CANALE DE COMUNICARE: *Instagram, Facebook, Spotify, Youtube, Google Podcast, Vlastarul.com*

Motivare: în primul rând, rețelele sociale enumerate permit postarea materialelor materialelor lungi, putând, astfel, să publicăm atât podcast-ul întreg, cât și secvențe de impact. Platforme precum *Spotify, Google Podcast* și *Youtube* permit vizibilitatea mai mare a materialelor mai lungi de 20-30 de minute, întrucât sunt specifice emisiunilor de tip podcast. De asemenea, utilizarea Facebook și Instagram oferă posibilitatea de a distribui rapid mesajele și de a obține, astfel, o vizibilitate mare. În plus, cele două canale permit menținerea legăturii cu utilizatorii în timp real.

COLECTAREA AUDIENȚEI

Pentru colectarea audienței, sunt propuse următoarele tactici:

- realizarea unor afișe în format digital și distribuirea acestora pe rețelele sociale;
- informarea de către reprezentanții „Vlastarul” a elevilor tuturor claselor;
- anunțarea constantă a apariției fiecărui episod.

MYRIAD BAND

înființată în anul 2019

Andreea Sicoe (vocal), Theo Dragu (chitară principală), Mircea Angelescu (chitară ritmică), Maria Mohora (clape), Vlad Vasilescu (chitară bass), Tim Florescu (percuție)

martie 2021

Foto: arhiva Myriad Band

vlastarul.com

Maria MOHORA, 10 A
Andreea SICOE, 10 G

Liceul nostru, Colegiul Național „Spiru Haret” din București, este cunoscut pentru multitudinea de activități extrașcolare susținute de către spiriști. Printre acestea, mai puțin în ochii publicului este și trupa liceului, grupul de șase elevi care aduc viață într-o încăpere de la parterul sălii de sport. Trupa *Myriad* a fost înființată la începutul lunii octombrie 2019, la inițiativa doamnei director și profesor de muzică Mariana Comăniță, care este, în

continuare, coordonatoarea proiectului. De-a lungul timpului, *Myriad* a cunoscut mai multe schimbări, de la nume și stiluri muzicale, până la membri, ajungându-se, în luna martie, la următoarea formulă: Andreea Sicoe (vocal), Theo Dragu (chitară principală), Mircea Angelescu (chitară ritmică), Maria Mohora (clape), Vlad Vasilescu (chitară bass), Tim Florescu (percuție). După multe experimentări a diverse genuri muzicale, *Myriad* a reușit să își găsească locul în rock, abordând diverse subgenuri ale acestuia: *heavy metal*, *hard*

Foto: arhiva Myriad Band

rock, thrash metal, blues rock. Printre melodiile interpretate de către membrii trupei se regăsesc cover-uri ale unor mari formații, preum: Metallica, Iron Maiden, Megadeth, Deep Purple și Aerosmith, acestea reprezentând și modele în dezvoltarea Myriad Band. Deși muzica rock este din ce în ce mai puțin ascultată de generația adolescentă, *Myriad* își propune să aducă în fața spiriților esența acestui gen complex

din punct de vedere muzical.

Până în prezent, *Myriad* a participat la mai multe concursuri și evenimente, printre care *SpirArt* (2019) și *Toamna Baladelor* (2020), susținând câte un moment artistic și cu ocazia zilelor colegiului. Chiar și de la distanță, în carantină, și-a continuat intens activitatea, înregistrând diverse coveruri, pe care le puteți viziona pe pagina de YouTube a acesteia.

„Myriad“ își propune să aducă în fața spiriștilor esența acestui gen complex (rock) din punct de vedere muzical.

În momentul de față, repetițiile au loc săptămânal, iar cei șase s-au pregătit pentru un moment muzical în cadrul festivalului **Night Ravens' 1st International Party**, care va avea loc în perioada 28-30 mai 2021.

Pentru a afla câte ceva despre fiecare membru al trupei, le-am adresat o serie de întrebări, iar răspunsurile sunt următoarele:

- **Câți membri ați avut până acum?**

ANDREEA: 14

- **De unde vine numele „Myriad“?**

TIM: Eu l-am propus. Am căutat pe net „cuvinte ciudate“ și am găsit unul care suna bine. Are un sens foarte vag, ceea ce e foarte bine să ai într-un nume de trupă.

- **Ce ați învățat de când sunteți în trupă?**

MIRCEA: În aceste câteva luni de când

sunt în „Myriad“, am realizat că a cânta într-o trupă nu e la fel de ușor precum pare din exterior, ci implică foarte multă muncă și exercițiu. Am învățat că trebuie să lăsăm unii de la alții pentru a funcționa ca trupă, în adevăratul sens al cuvântului.

- **De când ești în trupă?**

ANDREEA: Sunt în trupă de la primele preselecții, din octombrie 2019.

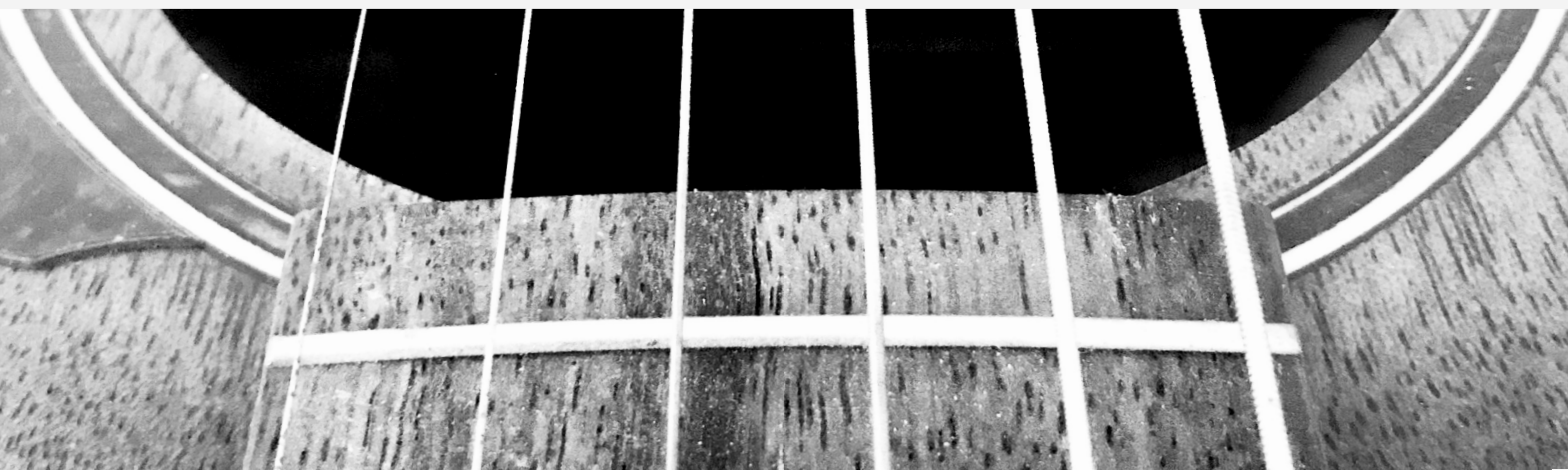
MARIA: De la început, din octombrie 2019.

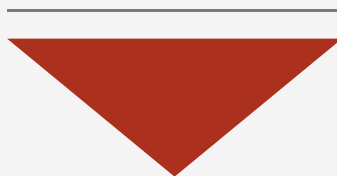
TIM: Tot din octombrie 2019. Dintotdeauna mi-am dorit să fac parte dintr-o trupă rock, fiind atras de acest gen muzical de când mă știu.

MIRCEA: Din octombrie 2020.

THEO: Sunt în trupă de aproape șase luni, am venit odată cu Mircea.

VLAD: Din februarie.

- **Ce înseamnă pentru tine trupa liceului?**

ANDREEA: „Myriad“ este mult mai mult decât un simplu proiect școlar, datorită oamenilor alături de care sunt în trupă. Este locul în care pun în aplicare ce am învățat de-a lungul timpului despre muzică și în care îmi pot expune liber creativitatea fără ca cineva să mă judece, ci, din contră, aduc plusuri ideilor mele (colegii de trupă).

TIM: Un loc unde vin să cânt liber la tobele acustice și unde mă distrez alături de prietenii mei talentați.

THEO: Trupa înseamnă pentru mine o ocazie să comunic cu persoane cu care împărtășesc aceeași pasiune, muzica.

MIRCEA: O oportunitate de a cânta la chitară, de a evolua împreună cu trupa, reprezintă o motivație de a repeta mai des.

MARIA: Trupa e un prilej unic de a-mi petrece timpul împărtășindu-mi pasiunea de a cânta cu niște persoane extraordinare, cele mai cele pe care le-am întâlnit. Trupa înseamnă distracție, prietenie, un vis devenit realitate.

VLAD: Reprezintă o nouă modalitate de a îmi petrece timpul cu niște membri interesanți și de treabă.

- **Care este cea mai plăcută amintire a ta de la trupă?**

MARIA: Sunt prea multe ca să pot alege doar una, însă acum îmi amintesc de repetiția la care venise și doamna director, acum câteva luni, ca să audă piesele noi. A fost prima dată când mi-a ieșit solo-ul de la *Highway Star*, exact când ne-a ascultat doamna profesor Comăniță.

TIM: Marele show din holul liceului de pe 12 decembrie 2019.

THEO: Avem mai multe amintiri frumoase care sunt, în general, de la ieșirile în oraș de după repetiții.

ANDREEA: Fiecare repetiție aduce noi amintiri și nu cred ca pot să aleg una singură. Ceva ce se repetă constant este împlinirea și încântarea pe care le simt după ce ne iese cum trebuie o melodie pentru care ne-am bătut capul multe săptămâni la rând, momentul acela în care facem filmarea și chiar putem zice: „Așa da, bravo!”

MIRCEA: Am petrecut revelionul împreună, deci este clar că 2021 e anul „Myriad“!

VLAD: La fiecare repetiție facem câte o pauză în care mergem la magazinul de lângă liceu. Odată, mi-am luat un ou Kinder împreună cu Theo și am avut amândoi la surprize abțibilduri cu Super Mario pe care le-am lipit pe tobe și încă sunt acolo.

Afiș realizat de Daria Mihaela Pană, 11 F

din 1923

Vlăstarul

Cod Classroom

P4YGKAC

vlastarul.com

Vrei să înveți „să te certți“ după
anumite reguli?
Atunci vino la *debate*...

SPIRU DEBATE CLUB

Sarra Manuela Cruceru, Mara Clarisa Ciobanu (9 G)
Matei Dumitru (9 H)

Vrei să înveți „să te certți“ după anumite reguli? Atunci vino la *debate* și o să câștigi fiecare polemică cu puțin efort, cu puțină îndrumare și, nu în ultimul rând, cu îndemănare. Deși suntem doar în clasa a noua, la începutul anului școlar am decis să ne înscriem în *Spiru Debate Club* (partener ARDOR Muntenia) și, cu siguranță, nu regretăm decizia. Pe

parcursul anului școlar, am avut parte de o atmosferă senină și primitoare în fiecare duminică dimineața, fie ea zi de training sau de meci. La toate întâlnirile acumulăm informații importante legate de geopolitică, de instituțiile din societate și de rolul acestora, de tendințele actuale din diverse domenii și multe altele. Suntem cuprinși, parcă, de o briză vivifiantă ce adună de la fiecare câte o idee, câte o completare, astfel creându-se un brainstorming încântător.

Chiar dacă nu cunoști de la început foarte multe din diferite domenii, nu e nicio problemă, deoarece pofta de a ști mai multe se dezvoltă pe parcurs, iar curiozitatea îți va fi hrănită prin studiu individual.

Bineînțeles că activitățile clubului nu implică doar training-uri despre strategie, despre conținutul argumentării, despre structura argumentului sau despre rolurile vorbitorilor, ci și jocuri prin care îți dezvolti gândirea critică și prin care se pot forma competențe cu aplicabilitate în debate (*spoiler alert*: jocurile sunt excelente).

De asemenea, prin intermediul clubului SpiruDebate, am avut oportunități și șanse unice, cum ar fi participarea (on-line) la sesiunile transfrontaliere de dezbateri, ce s-au desfășurat în zilele de 10 și 14 decembrie 2020 și reunite sub titlul **BE A MEP FOR A DAY!** (*MEP* - Member of the European Parliament). Această activitate a fost organizată de Europe Direct București, sub egida Parlamentului European, din România fiind prezente două echipe: una de la liceul nostru și una de la Colegiul Național „Sfântul Sava” din București.

Apoi, în data de 18 martie 2021, a avut loc o acțiune asemănătoare, în cadrul căreia participanții, elevi de liceu, au fost

distribuiți în trei grupuri tematice (*Countering Disinformation In The EU, European Green Deal* și *Digitalisation In The EU*), fiind desemnat un purtător de cuvânt pentru fiecare grup de discuții. Din partea școlii noastre, purtătorii de cuvânt au fost: Matei Dumitru (9 H), Andrei Mihul și Ekaterina Popova (9 G), echipele fiind completate de: Alexia Arteni (9 D), Mara Clarisa Ciobanu (9 G), Miruna Andreea Enache (9 H), Alessia Columban (10 F) și Theodora Țuchiu (10 F).

Indiferent că vorbim despre poziția imortalității sau despre datoriile pe care le are statul față de cetățeni, cursurile sunt captivante, învățându-ne arta de a privi orice subiect din mai multe perspective. Uneori, însă, argumentele noastre sunt limitate, moment în care ne vin în ajutor admirabilii noștri traineri ARDOR (Ana Coman, Ioana Vălcu, Otilia Iacob și Oana Voiculescu), care sunt plini de idei bune, glume și de inspirație.

Chiar dacă, la început, ai emoții când trebuie să susții un discurs în fața unui public și chiar dacă ești timid, nu ai cum să nu capeți, încetul cu încetul, curajul și dorința de a vorbi, datorită acestor oameni sinceri, prietenoși și relaxați, fie ei spectatori, coechipieri, adversari, arbitri sau traineri!

Sursa foto: <http://europedirectbucuresti.ier.ro/>

IULIE | Văstarul | 40

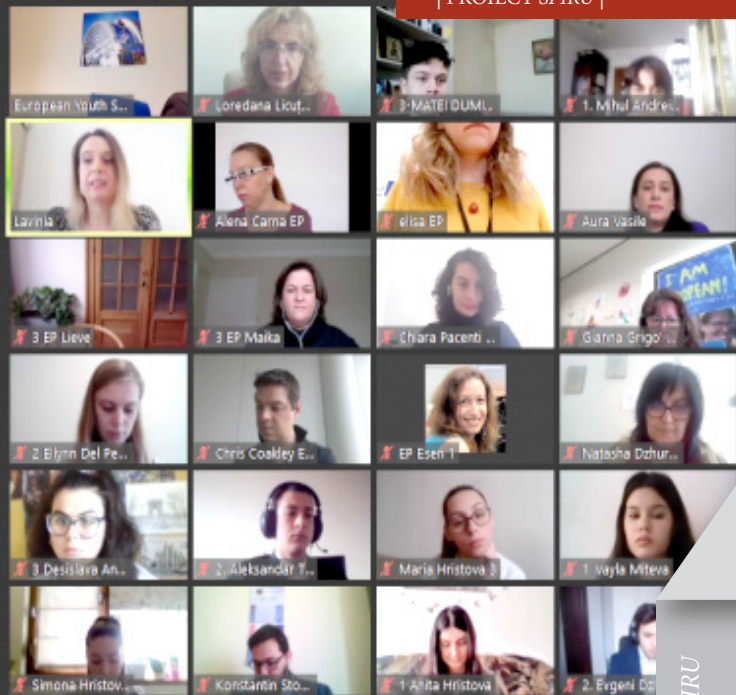
1. Paul Grabenberger EP

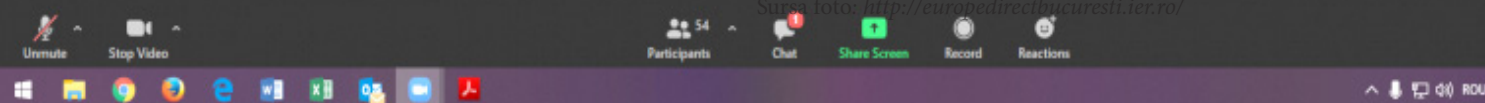
The European Parliament

18th March 2021: BE A MEP FOR A DAY!

Sursa foto: <http://europedirectbucuresti.ier.ro/>

vlastarul.com

**Institutul
European
din România**

Mai multe detalii despre evenimentul BE A MEP FOR A DAY pot fi găsite accesând link-ul: <http://europedirectbucuresti.ier.ro/evenimente/participarea-europe-direct-bucuresti-la-european-youth-seminar-the-future-of-europe/>

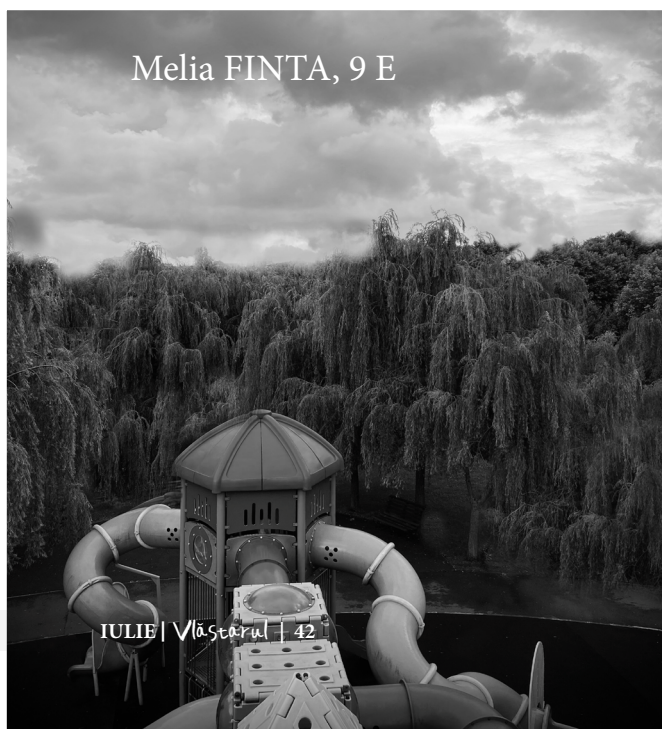
Vlăstarul // PROIECT SPIRU

Eduard Andrei VELICU, 9 G

CERCUL DE

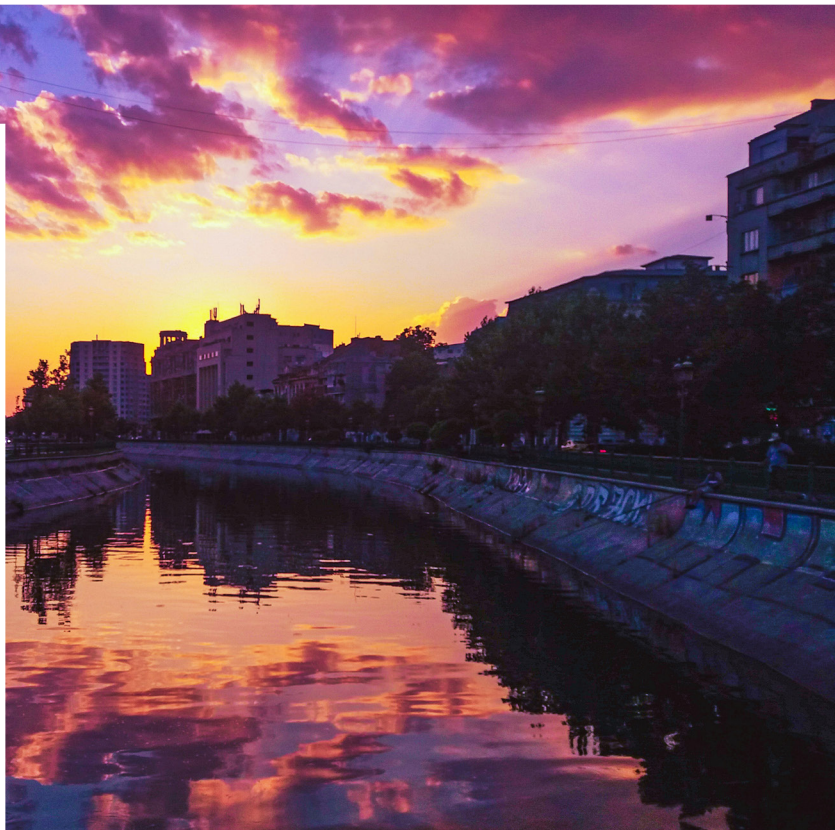

Melia FINȚA, 9 E

Așa cum a fost precizat în numărul anterior al revistei „Vlăstarul“, activitatea *Cercului de fotografie* de la Colegiul Național „Spiru Haret“ s-a desfășurat on-line, de obicei într-una dintre zilele de la sfârșitul săptămânii (de cele mai multe ori, sâmbăta). Finalizarea participării la ședințele Cercului de fotografie s-a concretizat prin realizarea, de către elevi, a două sarcini de lucru: realizarea unui portofoliu fotografic personal (care să conțină cel puțin cinci piese) și o probă de posteditare digitală a unei fotografii (folosind orice program/aplicație), care a solicitat:

- modificarea dimensiunii (1600 px);
- scoaterea unui element din imagine;

Ekaterina POPOVA, 9 G

Colegiul Național „Spiru Haret”,
București

Vlăstarul // Spiru(H)areTalent

Ștefan Iulian DIACONESCU, 9 A

Melia FINTA, 9 E

Melia FINTA, 9 E

Ștefan Iulian DIACONESCU, 9 A

- îndreptarea liniei orizontului;
- trecerea în alb-negru a unei porțiuni din imagine;
- alterare cromatică (la alegere) a jumătății superioare a imaginii;
- intensificarea contrastului;
- semnătura.

Natalia POPESCU, 9 E

Fotografiile reproduse în acest număr sunt doar câteva dintre cele care au alcătuit portofoliile spiriștilor. Posteditarea imaginii date nu a fost nici ea mai prejos, tinerii fotografi oferind versiuni proprii, minunate, ale fotografiei inițiale.

După un an spornic într-ale fotografiatului, le doresc elevilor vacanță minunată și, de ce nu?, multă inspirație (până la urmă, „Minunea ne este întotdeauna la îndemână, pe cel mai nefericit metru pătrat. Rămâne doar să întinzi mâna...” (Gellu Naum).

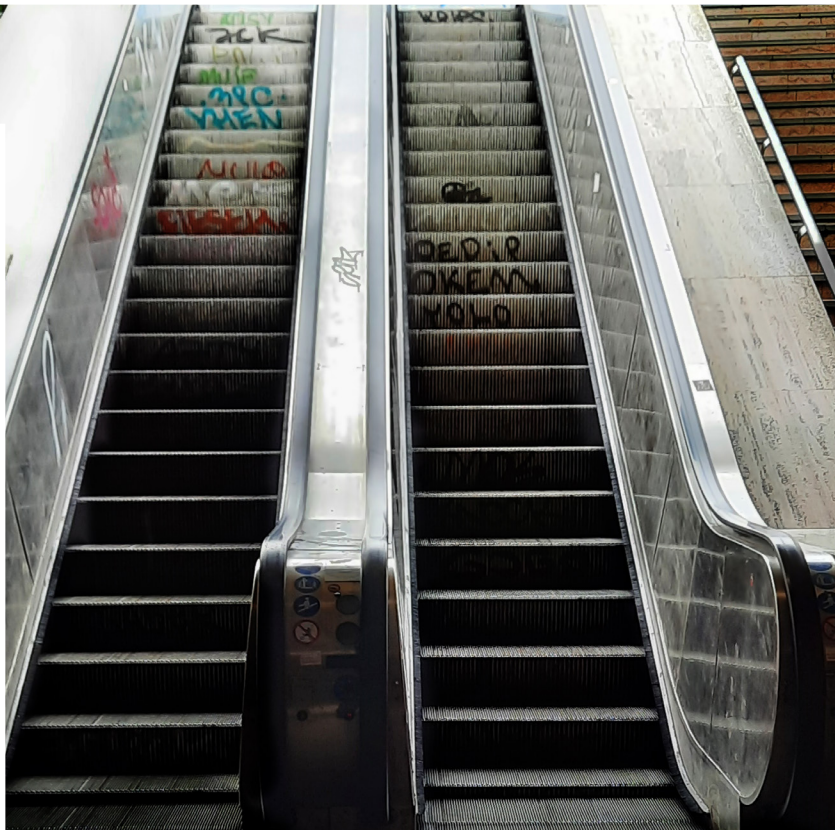
prof. Corina Buzoianu

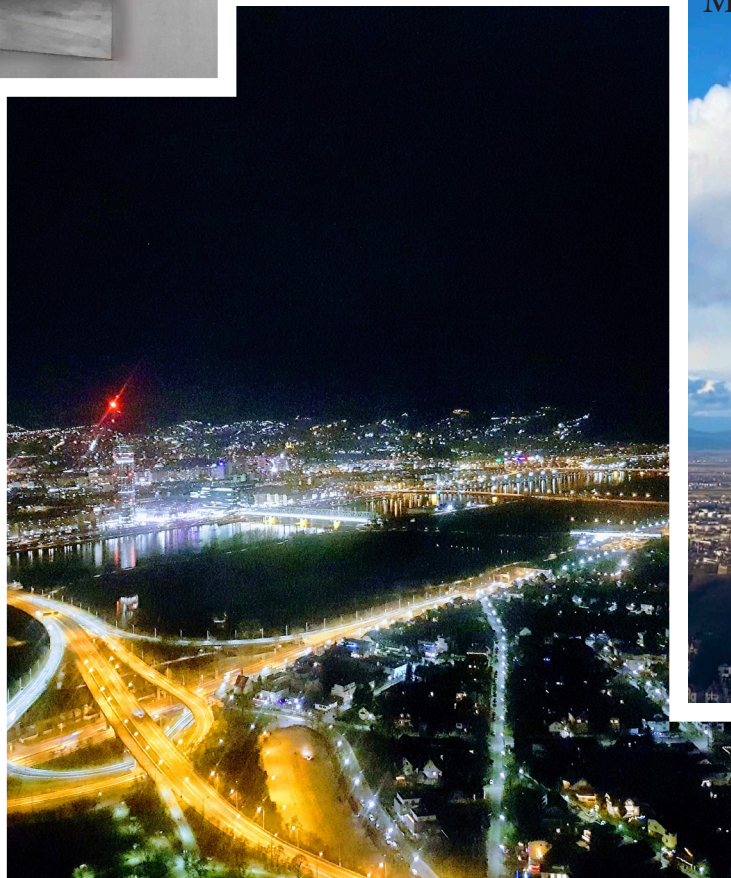
Aron Nicolas OLTEAN, 9 E

Ekaterina POPOVA, 9 G

Teodora Diana BĂDIȚĂ, 9 G

Melia FINTA, 9 E

Eduard Andrei VELICU, 9 G

SPIRU

în versuri

Foto: arhiva Vlăstarul

CONCURS DE POEZIE

Text: *Iman BELKIS GEMALÉDIN, 12 D*

P

Proiectul *Spiru în versuri* a fost inițiat, cu trei ani în urmă, de eleva IMAN BELKIS GEMALÉDIN (din clasa a XII-a D) și se adresează tuturor elevilor cu înclinații artistice din Colegiul Național „Spiru Haret”. În fiecare an, pe data de 21 martie, este celebrată Ziua Internațională a Poeziei, motiv pentru care Iman a propus organizarea unui concurs de poezie. În acest an, evenimentul s-a desfășurat într-un mod asemănător celui din 2020, on-line.

Anul acesta, concursul de poezie *Spiru în versuri* s-a desfășurat tot on-line (platforma *Gclass*, secțiunea/clasa „Spiru în versuri”), în data de 10 mai 2021, ora 16.00, bucurându-se de participarea a douăzeci de elevi, atât de liceu, cât și de gimnaziu. Un element de noutate l-a constituit înființarea unei secțiuni noi, „Limba engleză”. Doamnele profesoare Ioana Dumitru, Corina Buzoianu (limba română), Diana Tivdă (limba engleză) și domnul profesor

Alexandru Constantinescu (matematică) au jurizat creațiile colegilor. Invitatul special al acestei ediții a fost poeta Teodora Coman, care a intrat în dialog cu elevii pe tema actului poetic.

Modalitatea de organizare a fost similară celei din anul precedent: subsemnata am realizat afișul, pe care l-am distribuit atât în rețelele sociale, cât și în cadrul diferitelor grupuri de *WhatsApp* de la noi din liceu. Invitația pentru webinarul *Spiru în versuri* a fost trimisă. Au participat 20 de elevi, fiecare recitând creațiile proprii.

A urmat un moment în care am rugat participanții să ne împărtășească viziunea lor cu privire la creația poetică. Pentru Daria Miruna Isacov, „poezia nu înseamnă cuvinte frumoase, ci este emoție pură. Eu am început să scriu pentru a-mi a lăsa emoțiile undeva. Atunci când compun, trebuie să simt cu totul ceea ce scriu, altminteri poezia este superficială.“ Sara Ilinca Boriga (10 F) a evidențiat rolul important pe care

l-a avut susținerea venită din partea profesorului de la clasă: „Vreau să-i mulțumesc doamnei profesoare Ioana Dumitru, pentru că dumneaei m-a încurajat să particip la multe concursuri. Nu sunt mulți profesori interesați de ceea ce îi preocupă pe elevi și în afara școlii.“

Destăinuirile colegilor mei au fost urmate de un schimb de replici referitoare la destinul poeziei și al poezilor:

Prof. Ioana Dumitru: *Eu sunt doar un simplu om care a înțeles un lucru, ascultând-le pe Sara și pe Teodora: că poezii sunt oamenii iubiți de cuvinte și trebuie să-i admirăm pe cei care au primit acest har. Noi suntem cei privilegiați că vă avem. Cine scrie se dăruiește și altora.*

Teodora Coman: *Cei care scriu o fac și dintr-un anumit orgoliu. Astăzi contează nu atât originalitatea, cât permeabilitatea mesajului. Mesajul trebuie să ajungă la ceilalți (aspect exclus, oarecum, în modernism).*

Foto: Iman Belkis Gemaledin, 12 D

Poeticul nu mai e cum era, iar limbajul actual, comunicațional, a început să hibridizeze limbajul așa-zis poetic.

Prof. Ioana Dumitru: *Postmoderniștii au inițiat această mutație. Au făcut din receptor o instanță importantă care participă activ la nașterea sensului. Nu știi dacă ați sesizat: opoziția (evidentă în anii '80) care definea paradigma modernism/postmodernism e anulată în Occident. De altfel, această partajare pe curente literare este puțin... metodică. Să ne gândim că Balzac, în prima etapă, era romantic. Cei care vor veni peste douăzeci, treizeci de ani, vor avea perspectiva diacronică asupra fenomenului, aplicând, probabil, criteriul generaționist (având în vedere că, la noi, postmodernismul a fost echivalat cu optzecismul). Ei vor putea constata rolul Generației 2000.*

Teodora Coman: *Da, în Occident se vorbește despre hipermodernism sau chiar despre post-umanism. Școala de la Cluj („echinoxiștii“) vorbesc despre meta-modernism. Dar pe noi, cei care scriem, ne interesează prea puțin aceste clasificări.*

*

Spre deosebire de ediția anterioară, când jurizarea s-a realizat înaintea concursului propriuzis, anul acesta procesul a durat câteva zile. Clasamentul a fost afișat după o săptămână și fiecare participant a primit o diplomă pentru premiul obținut. Pentru că au fost reluate activitățile ce au permis prezența fizică a elevilor la școală, a fost simplu ca fiecare coleg să intre în posesia diplomei.

În loc de rămas-bun:

Îmi doresc ca, în anii care vor urma, „Spiru în versuri“ să meargă mai departe, să crească. Este un proiect special și îi mulțumesc Dăriei pentru implicarea în organizarea ediției din acest an. Îi felicit pe spiriștii poeți: trebuie să ai o anumită putere ca să așezi emoțiile în cuvinte. (Iman Belkis Gemaledin)

poetii sunt oamenii iubiți de cuvinte

N.R.: Iman Belkis Gemaledin a absolvit anul acesta Colegiul Național „Spiru Haret“ din București. A promis că va face tot posibilul de a fi prezentă și anul viitor la concursul *Spiru în versuri*. Mulțumim, Iman, pentru acest minunat proiect!

2021

GOOGLE CLASSROOM

CREAȚII ALE ELEVILOR DIN
CADRUL CONCURSULUI
SPIRU ÎN VERSURI,
publicate pe platforma *Gclassroom*

1.

*Ce ai da pe nemurire?
Ciuperci între degetele de la picior
Eclipsează ciupercile holografice
Pe care le crești în grădină
De când ai mers prima dată
De când ai plutit prima dată
De când ai râs
De când ți-ai spart dinții.*

Pe ce ai da nemurirea?

2.

*Mângâie-l,
căci e ultima rămășiță a vechii păduri,
ultima dintre ființele
care își spuneau povești sub nuc,
mărețele ființe care se apărau reciproc de umbre,
se mângâiau una pe alta,
miroseau a miez de nucă.*

Ioana NEAGA BUDOIU, 10 D

#Spiru în versuri

Foto: arhiva Vlăstarul

Viespi

Ioana NEAGA BUDDIU, 10 D

VIESPI

Pe asfaltul fierbinte,

VIESPI

pe gramofonul uzat al bunicii,

VIESPI

Pe șinele dilatate ale tramvaiului.

În tramvai,

Trăiesc cu înțepături pe brațe,

Infectate ca șobolanii care se întrec prin țevi,

Motorul se oprește,

Viespea de la volan sare pe geam,

Ne privim stupefiați prin valurile negre de viespi.

Toamnă

*Copacii au început să-și plângă frunzele,
Iar natura se-ngălbenește,
Cred că este toamnă.
Păsările împânzesc grăbite cerul,
Fugind unde inima le poartă.
Iar soarele se stinge mai rapid,
Săracul!
Atâția ani de luminat pământul
L-au obosit.
Iar eu,
Cred că este toamnă.
Oamenii parcă pășesc mai apăsat
Și parcă sunt mai încruntați
Sau poate-așa au fost dintotdeauna,
Doar că acum se potrivesc cu decorul
naturii,
Deoarece
Cred că este toamnă.
Oamenii îmi par mai reci,
Mai distanți,
Mai amorțiți.
Ei dau vina pe-anotimp.
Iar eu cred că este toamnă,
Toamnă înăuntrul lor.*

Gabriela Camelia MITU, 9 F

#Spiru în versuri

Foto: Iulian Ștefan DIACONESCU, 9 A

*Am vrut să scriu un poem,
Dar mi-au venit în minte ochii tăi,
Întunecați și reci.
Am vrut să scriu un poem,
Cu versuri frumoase,
Dar în minte mi-a apărut
Zâmbetul tău.
Am vrut pentru poemul meu
Un titlu care să înduioșeze,
Dar nu m-am putut gândi la nimic altceva decât
Numele tău.
Am vrut pentru poemul meu
Cuvinte vii.
Dar mai viu decât cuvintele
Ai fost tu.
Am vrut să scriu un poem,
Dar până la urmă,
Te-am scris pe tine:
Cel mai desăvârșit poem.*

POEM

Vlăstarul // PROIECT SPIRU

Gabriela Camelia MITU, 9 F

#Spiru în versuri

S

*Să plâng pe propriul meu mormânt
Să-mi transfigurez ființa,
Să zbor pe aripi de plumb,
Să iau asupra-mi toată neputința.*

*Sparge-mi oasele, rupe-mi hotarele,
Trecește-mi reveriile,
Smulge-mi manifestul cu stilou
Și aruncă-le-n cavou.*

*Pune-mi aripi să zbor,
Pune-mi aripi de neom.
Aripi de plumb, să zbor plângând,
Să zbor căzând.*

*Și dacă acum în gol m-arunc,
Mâine n-o să mai plâng.
Urlă-mi suflete durerea,
Fură-mi moarte tinerețea...*

*Alerg încet zdrobită,
Tinerețe amuțită,
Căci la colț,
Nu mă așteaptă Hristos...*

Bianca MANOLACHE, 12 F

#Spiru în versuri

Foto: arhiva Vlăstarul

*Un cuvânt atât de amăgitor,
Un cuvânt atât de străin lor,
Însă atât de cunoscut nouă,
De ne rupe sufletul în două.*

*Umbra mă privește cu teamă...
Ba chiar mă-ntreabă și cum mă cheamă.
Că m-am transformat în ce n-au vrut ei,
Un monstru al soartei.*

*Spuneau ei mereu încrezători:
„Soarta are planuri pentru noi toți“,
Dar eu nu știam că-s niște hoți
Meniți să vadă fără de culori.*

*Privesc persoana oglindită-n lac
Și n-am habar ce-ar trebui să fac.
Vântu-mi ia umbra-ntr-un vals hipnotic
Iar eu plec și zâmbesc ironic.*

*Umbra-mi e îneacă-n urma mea,
Iar eu zic, neuitându-mă la ea,
Că și soarta are câteodată
Nevoie să fie ajutată.*

*Fii un monstru. Fii omul de care
Se tem cu toții în visare,
Cel care-și ascunde umbra sub un
Zâmbet diferit de al lor, imun.*

*Fii cel care sfidează destinul,
Cel pe care nu-l răpun... singurul!
Cel care distruge matrița
Și înapoiază lumii viața...*

Roxana MAFTEI, 9 F

MONSTRU

Vlăstarul // PROIECT SPIRU

#Spiru în versuri

Scufundare

*Am respirația grea
E trecut de 1 noaptea
Cădere în gol
Într-o apă adâncă și fără de țărnm
Energie am avut la sol
Înainte de un tainic zbor
M-am uitat o clipă pe vizor
Dar am decis să deschid fără înconjur
Să simt, să cred, să simt par așa de departe
Voi încerca să mă conformez la ce scrie în carte
Îmi strâng poeziile la piept și pace
Când îmi voi aminti de ele, oare ce voi face?
Mă strigă parcă o voce în depărtare
Sună la fel ca mijloacele de comunicare
Confuză, liniștită, mă cufund în mare...*

Alessia Ioana COLUMBAN, 10 F

#Spiru în versuri

Foto: C. Buzoianu

*Ești o pasăre într-o colivie
Nu poți scăpa de corpul ce încarcerat te ține
De identitatea dată de a părinților iubire
Nu ți-e teamă să te rănești
Dar îți e teamă să suprimi acel sentiment grotesc
De amar dispreț
Pentru ce ești, ce-ai fost, vei fi și vei iubi, glumesc
Dar și visurile au dată de expirare
Precum iaurtul pe care îl ții la congelare
Și ele vor muri în doi ani
Sau se vor împlini, tu decizi, hai
Pe un buton apeși și totul dispare
Ești din nou altă persoană
Pe scena vieții oare?
Ești un actor al cărui ochi transpare
Spre universul în care crede că poate fi un oarecare
Dar oare, în decursul unei vieți amare
Ar îndrăzni să semene o iederă otrăvitoare
În loc de floarea simplă și strălucitoare?
Te trec fiori citind această cuvântare
A unei pianiste care
A încetat să mai spere în lacrimi amare
Ci cântă imnul de speranță al unei raze de soare.*

Alessia Ioana COLUMBAN, 10 F

#Spiru în versuri

Regrete târzii

Poate m-ai uitat,
Sau doar m-am retras;
Tu pentru fericirea mea,
Iar eu pentru a ta.

Ai plecat și ai luat cu tine
Zeci de gânduri, contradicții.
Ai ajuns la colț de drum
Și-ți stau stelele în cale.

Ai lăsat în urma ta
O femeie ce te plânge,
Și un tată care vede
Numai răni de la tăiere.

Am întârziat prea mult,
Prea mulți, cu prea multe...
Am uitat ce-i important;
Ne-am găsit mii de scuze.

Acum, e prea târziu.
Nu mai am ce să îndrept.
Mai adaug la colecție
Înc-un astfel de regret.

Daria Mihaela PANĂ, 11 F

#Spiru în versuri

Foto: arhiva Vlăstarul

*Fluturatul genelor inițiază visul realității
Un modus operandi al suprarealismului interior,
O dezintegrare absurdă a realității
Ce îmi consumă pe de-a-ntregul sufletul nemuritor.*

*În timp ce mă plimb prin al minții labirintic coridor
Pe scenă se joacă eterna iluzie a măștilor
Acolo îmi zăresc memoria alterată de creator.
Așa începe totul – prin fluturatul genelor*

Alexandra CONSTANTINOAIA, 11 B

Iluzie interioară

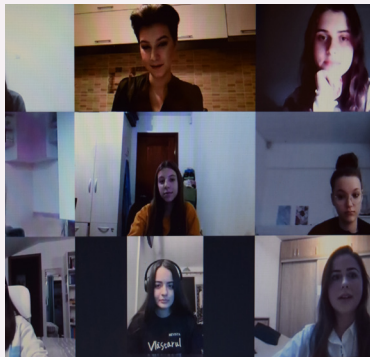

vlastarul.WIKI

wikipedia.org/wiki/Revista_„Vlăstarul”

din 2019

REPREZENTANȚI VLĂSTARUL ÎN ANUL ȘCOLAR 2020-2021:

REPREZENTANȚI Vlăstarul

Începând din primăvara anului 2019, echipa redacției s-a extins. Urmând modelul interbelic, s-a înființat secțiunea „reprezentanților” revistei. Pe scurt: în fiecare clasă, un elev are sarcina de a prezenta revista *Vlăstarul* celorlalți colegi, de a-i încuraja să publice creațiile lor.

Vlăstarul PE WIKIPEDIA

Încă din vara anului 2018, elevul ANDREI TEODORU (12 C) a încercat să realizeze pagina de Wiki a revistei „Vlăstarul”. Întrebat fiind cum i-a venit ideea, a răspuns: „Inițiativa a răsărit pur și simplu. M-am gândit: de ce o revistă cu asemenea tradiție nu beneficiază de o pagină pe Wikipedia?”

Am început prin a scrie despre istoric, dar a fost destul de dificil la început. În toamnă, m-am lăsat păgubaș pentru ca, în ianuarie, 2019, să încerc din nou. Firește, mai avem de lucru, dar... a ieșit!”
Deși a absolvit liceul în vara anului 2020, Andrei a rămas în echipă, continuând colaborarea la revista *Vlăstarul*.

IX A	Ilinca Mateescu
IX B	Mara Stoica
IX C	Andra Antonesi
IX D	Alexia Arteni
IX E	Emma Gruiu
IX F	Diana Savu
IX G	Mara Ciobanu
IX H	Dumitru Matei
X A	Maria Mohora
X B	David Zane
X C	Iarina Vizireanu
X D	Ioana Neaga Badoiu
X E	Maria Barascu
X F	Alessia Columban
X G	Andreea Sicoe
X H	Ionuț Alexe
XI A	Corvin Ghiță
XI C	Anastasia Mareș
XI D	Alexandra Panaitescu
XI E	Ștefania Colțan
XIF	Daria Pană
XI G	Daria Ursea
XIH	Enya Barbaros

COORDONATORI ECHIPĂ:
Sabina Georgiana DOROBANȚU, 12 D
Daria Mihaela PANĂ, 11 F

Pauză de

Foto: wallpaperbetter

LECTURĂ

Două Raiuri pe același peron

*Pictura cu păr creț a coborât la prima
A lăsat în urma ei niște lalele nenăscute și-un polei de caramel
30 de persoane pe un peron și mult mai multe suflete
100 de suflete și doar 2 poeți
S-a topit metrourul între stații, dar am înghițit piatra filozofală
S-a întors în neant sub forma ochilor tăi
— au răsărit bujorii în zăpada deja călcată —
Ai răsărit și tu după ce s-au închis ușile în urma ta.*

Sara Ilinca BORIGA, 10 F
Coordonator: prof. Ioana DUMITRU

Foto: arhiva Vlăstarul

Procrastinarea fluturilor

*Dacă nu m-aș fi născut, nu știu dacă mi-ar fi fost dor de mine,
dar din forma metafizică în care m-aș fi regăsit
te-aș fi căutat la hotarul dintre impulsie și regenerare,
mi-aș aminti (poate chiar mi-ar lipsi)
privirea ta de o otravă aproape genetică
ce apasă pe suflet ca apusul de primăvară.
Dacă mi s-ar da clipe mai multe să te caut și să te iert
nu te-aș putea cunoaște mai bine
și aș ști că ai profita din nou de materia în care m-am
metamorfozat
(o crizantemă, poate)
m-ai lua încet în pumn și m-ai distruge
mi-ai da pentru ultima oară
Șah-mat.*

Sara Ilinca BORIGA, 10 F
Coordonator: prof. Ioana DUMITRU

Credință

*Căutam frânturi de divinitate în conserve de pește
Am găsit-o abia când m-am uitat spre cer
Dansăm pe pervaz, am călcat pe orgoliul înflorit în ghiveci
În ploaia care pocăiește am auzit glasul
Se scurge prin artere și pulsează iertare
Se cutremură aritmic anticorpii, îmi miros celulele a mântuire
E jertfă, furtună, dar pace
Mi se repară supraeul ciopârțit
— intrăm crezându-ne zei, dar ieșim doar oameni.*

Sara Ilinca BORIGA, 10 F
Coordonator: prof. Ioana DUMITRU
Sara Ilinca a obținut Mențiune la Concursul Național
de Poezie „Gellu Naum“.

Foto: Corina Buzoianu

Regimentul lavandei

*Între dragoste și orbire dansează legături
neuronale
suprasolicitate
vortex de verbe în latină
pavează calea searbădă a remușcării
oblivîscor, -lîvîscî, -lîtus
iazma din colț își roade unghiile de fericire
privind grotescul exod al piesei de teatru
ce nu există
vălătuci inalterabili tresar la fiecare cusătură
descusută
miros de gene umede și sânge coagulat
iazma a câștigat...?*

Rapsodia nimănui

*Mai are rost sa trăim fără rost
când și cea mai mare mare pare mică
iar năluca ultimei atingeri
transcende infinitul...?
lacrimile cresc fără egidă specială
cu finețe de evanescentă
și-n culori de Sanzio
în vaiet de gaze
în cârduri de muze.*

1.

*deasupra mea
vastul se scurgea
cu totul în lac
și-n suflet își cosea
privirea-mi pâlپând cu
acel nepăsător ac
scrijelesc fiecare
suspın în culoarea
ternă nicio șansă să-mi
revin din scufundarea
eternă și mă întreb
ei asta văd în ochii
mei? asta mă salvează
din trădări și dezamăgiri?
în el se pierd așa ușor
căutând mereu amăgiri?
il privesc și amuțesc*

*aș da orice să-i răpesc
seninul.*

2.

*și-o'torci pe toate părțile
sperând să-ți găsești partea ta
plutești prin toate hărțile
căutând cu disperare scara
spre adâncul mării
și-al tău... și-al...
manechine-ngenunchiate
priviri împerecheate
cioburi de sticlă-ncruciate
trăiri îmbrățișate
dar el ți-e monorimă.
cu ochii spre tavan
te citește cu o scăpare infimă
acele gânduri șoptite-n bezna tandră
n-ai vrea să se transforme-n rimă albă*

Marta CRISTESCU, 10 F
Coordonator: prof. Ioana DUMITRU

Foto: Ekaterina POPOVA, 9 G

4.

Dar nu mai cade ca-n trecut...

Poate demult s-a stins
 Și tot ce-n mine s-a zbatut
 Acum degrabă m-a cuprins
 O teamă surdă ce nu percepe
 Cum poți fi și coșmar și paradis
 Din priviri, la perete
 Cu totul m-ai împins
 Roiuri de fluturi zboară bezmetice
 Înăuntrul meu, dar i-ai închis
 De sfoara ce ne leagă trag neconținut
 În acei ochi încă mă pierd precis
 Mă-mpletești, mă-nnozi, mă-ncurci
 Iar capătul tău pare de neatins
 Mâinile mă dor, funia e aspră
 Încep să cred că și-alte mâini și funii
 Sunt încurcate-n povestea noastră
 Dacă-i dau drumul, mă scapi în abis
 Dacă urmez iubirea oarbă...m-afund în vis
 Nu te-ai săturat să ai mereu control?
 De fac un pas spre tine, mă trimiți în ocol
 Să nu cumva și tu să simți
 Prin ce trec eu... ți-ai ieși din minți
 Prea mult loc între noi pentru mister
 Nicio stea îndrumătoare nu mai văd pe cer
 Pe acel cer cu nori stingheri
 Spre care funia și speranțele mele pier.

3.

și păianjenii își țes adânc în corabia
mea nenumărate speranțe ce aiuresc
absența comorii pierdute pânze pline
de-amintiri

scame rupte din trăiri

împletite-n vise adormite pentru a
curma înecul

și deși ai scăpat de-o greutate te
scufunzi în propriile asteptări cândva
demult sfidate
știi că ancora mea ești tu

dar m-ai lasat să plutesc în neștire iar
curenții disperării mele

m-au purtat încet, încet spre ceea ce eu
numesc abis fără sfârșit

5.

*Rază de lună mă străpunge
Miros de alge și melci de mare
Foșnetul valurilor mă unge
Gândurile-mi trec ca o mirare
E frig și buzele-mi amorțesc
Fir de păr alunecă pe-obraz
Gândurile lin mă copleșesc
Visele mi se-neacă-n iaz
Tremur și mă-mpleticesc
În nisip rece sub picioare
Respir, suflu-n palme și m-opresc
Cu ochi răniți, blocați în zare
Ce reflectă pura-mi disperare
Și am o întrebare pentru tine
Care e motivul ignorării depline?
Totul depinde de un singur răspuns
Ultimul gând mi-e distrus
Știu că nu pot da vina pe tine
Căci am 1000 de întrebări pentru mine*

6.

*Te uiți spre mine discret
De suflet te apropii încet
Unde îmi semeni alt regret
Și din acea sămânță va ieși
Floarea dintre noi ce va-ncolți
Poate o crizantemă colorată
Ce pe petale mici ne arată
Sentimentele de altă dată
Poate un melancolic trandafir
Mă simt ca-ntr-un cimetir
Unde-s îngropate mii de amintiri
În grădina mea vii ca un musafir
Te prefaci ca n-ai fost furtuna cumplită
Ce mi-a lăsat și ultima floare ofilită
Te prefaci că nu aduci tunete din nou
Ce răsună-n mintea mea ca un ecou
Vrei să te percep ca pe un tânăr soare
Ce noaptea nu-mi aduce lacrimi amare*

Marta CRISTESCU, 10 F

Foto: Andrei Eduard Velicu, 9G

Lupte secuțare

Umbre

*Te-am privit cu soarele din spate
Și nu erai decât o umbră,
o siluetă neagră de nimic.*

*Un peisaj trist, m-am apucat să te pictez.
Ochii, gura, sufletul...
Nu vedeam bine, știi?
Îmi bătea lumina în față.*

*Apoi, s-au strâns nori,
a început ploaia, spălând creația.
Și din tu, pictura,
Ai rămas doar tu, adevărul.*

Ai fost soare pentru mine, marea.

*Mă lăsam vegheată, protejată și încălzită
de lumina ta,
dar tu seara te duceai unde eu nu mai ajungeam.
Mă lăsați pradă umbrelor,
iar eu deveneam una cu ele,
invizibilă.*

*Te certam dimineața, când veneai,
Și seara, când plecai,
Rămânând apoi pătată de sângele tău de astru
singuratic.*

*În final, m-am împrietenit cu soarele nopții.
Eram flămândă de atenție.
Știi cum e:
de foame, mănânci și pietre.*

Diana SAVU, 9 F

Marea

*Cuprinsă de tulburare
Infinit se lungeste,
Albastra mare.
Ca un vid al reveriei,
Marea se compune
Orice idee intră în ea
Uitării se descompune.*

Negrul

*Întineric constant plin de eleganță
Se găsește în a negrului nuanță
Lumina nu ajunge niciodată
Unde gândurile se disociază
Realitatea ne părăsește
Când negrul ne orbește
Când nimic nu mai simți
Și mintea-nnebunește
Atunci apare în gălăgia liniștii
Negrul.*

Fără nume

*Lipsindu-mă de speranțe.
Gândurile zburând blocate în colivia
conștientului,
Așteaptă cheia visului salvator.
Dar acesta nu mai vine,
În locul lui vine ceva mai rău,
Realitatea.*

Visul

*Visul este viața
Efemer, pierdut în ceața
Care ne cuprinde pe toți și toate
Trăindu-l mereu-n singurătate.*

Tudor NIȚESCU, 10 B

Mara STOICA, 9 B

LOVE For The Darkness

Foto: C. Buzoianu

*I stand still
Look around
Feel the emptiness
Full of sound.*

*Darkness is the enemy
I love like a friend
Or a lover
That I resent.*

*It's been here
All along
Waiting for me
For so long.*

*It watches
And I behave
As if I'm not already
It's loving slave.*

*I belong to it
As I take cover
Hiding from one thing
Or another.*

*Life stands still
As I exist
Enjoying the silence
That I have missed.*

*I long for the peace
People see in light
But seem to find it
Only at night.*

*I feel free being captive
Held by a tender arm
The darkness entices me
With its soothing calm.*

Dreams and Passions

*Oh this is love,
but as I feel
the clashing waves of doubt
I wonder 'Am I truly so?'
between these two ears' sound.*

*One side is strict,
so stern and firm.
Disheveled, though. A hive.
With structure, reason and a cause.
It speaks in rhythm, rhyme.*

*The other, much more free.
Though free they both sure are.
It lingers, speaking from within.
Cares not for rhyme, not for the rhythm.
Speaks as is, floats around,
but grounds itself so strong.*

*It drives me,
brings me joy and lust of life.
It brings my sight to see the unseen,
hear what's never yet been heard.
It pulls me magnetic in deeper fields...
I get so lost, I soon forget
the proper tie my shoes
and run to look for the true fate.
But who am I to choose?*

Ioana ANGHEL, 11 B

Foto: arhiva Vlăstarul

Fără titlu

*Sunet să te-nalți în lin,
Cerului să-i fii mireasă,
Râu de dor să te prelingi,
Imn de dârzenie s-apui.
Soarele într-o ureche,
Opal de foc să ți-l atârni,
Apus, de-un veac de veghe,
Râsului să ni-l îmbraci.
Este carnaval de-un ceas.*

*Cântece în mut s-aduni,
Adormi-ni-le-ai în gând trecut,
Trecăt de un zâmbet surd,
Roșu talisman să-ngâni.
Ești în cruce de un ceas.*

*Efemer să dăinui veacul,
Atunci a fost un ceas.*

Bianca BĂDOI, absolventă,
promoția 2015

Cartea cu copertă sângerie

Maria CARANICA, 11 F

O carte pe masă. Priveam eu la ea și ea la mine. Ea cu o copertă jerpelită peste care au trecut anii, eu cu un tricou pătat și vechi. Vreo asemănare între noi? Prefer să cred ca nu. Simțeam că ea mă privea cu o dorință arzătoare de a fi atinsă, și cel mai probabil deschisă și citita. Dar eu nu puteam. Coperta era așa de roșie ca și cum ar fi fost pictată cu sânge, iar titlul era scris cu un albastru luat

din cer. Vedeam câteva colțuri îndoite pe semne că vechea deținătoare a acestui obiect avusese de lucru cu ea. Colțuri și pagini îndoite fără niciun scop.

Mi-am mutat privirea de la ea căci simțeam că mă privea ca și cum m-ar fi judecat. Gândurile mele că acea carte ar putea sări de pe masa albă decojită direct în brațele mele ca să mă tragă subit în neantul ei de cuvinte și expresii mă stresau din ce în ce mai tare. Se holba continuu la mine.

Voiam s-o întreb de ce, dar simțeam că nu mă aude. Simțeam că ea nu mă aude, dar eu o auzeam pe ea. Clar și răspicat. O auzeam strigându-mă și dorindu-și să o iau de pe masa albă și ușor șubredă, parcă vrând să scape de abisul de singurătate în care se afla acum. Câtă ipocrizie. Cărțile – întotdeauna pline cu personaje de toate tipurile, și tot ele se consideră a fi cele mai singuratice lucruri existente.

Mi-am ațintit de data asta ochii spre fereastra unde tot ce am văzut a fost un mic norișor alb plutind deasupra casei mele. În urechi îmi bubuia doar strigătul afurisitei de cărți. Deja era prea mult și nu mai puteam suporta. Am închis ochii și am așteptat. I-am deschis câteva secunde mai târziu și ea era langa mine. Cartea era langa mine. Nu mai era pe masă, evident, căci masa era goală. Era acum pe canapeaua de culoarea scoarței copacului pe care stăteam și eu. Asemănarea dintre noi două amintită mai sus era și mai vizibilă, acum când ne aflam una lângă alta.

Cu ce scop îmi putea face una ca asta? Practic, să mă smulgă cu toată forța în cercul ei vicios de citit zilnic. Anormal. Am închis din nou ochii și am așteptat, ignorându-i, din nou, strigătele. Însă, de data asta când i-am deschis, era și ea deschisă. Pagina cu numărul 87. Nici pe aproape de jumătatea cărții. Era una

dintre paginile îndoite, cu multe însemnări și citate extrase, cu întrebări de referință în josul paginii, cuvinte explicate vag pe margini și cerneala albastră împrăștiată pe ici, pe colo. Mă implora s-o ating.

Cum putea o simplă carte, un obiect atât de ne semnificativ, să îmi atragă mie atenția atât de tare? De necrezut. Am atins-o și, pentru un moment, am simțit o scânteie scurtă în vârful degetelor, ca un semn de conexiune. Am dus deja prea departe jocul ăsta sec dintre mine și ea. Trebuia să mă opresc de la bun început, de când stătea pe masa aceea învechită. Dar acum, prea târziu. Mi-am luat inima-n dinți și am răsfoit-o. S-a oprit din țipăt, căci tot ce mai aud acum sunt niște pași apropiindu-se. Nu știam de unde vin, ai cui sunt și ce se întâmplă, însă știam clar că e vina ei.

Mă adaptez situației și deschid prima pagină. După asta, toate amintirile mele legate de realitate sunt vagi. Este foarte posibil să nu fi ridicat privirea din paginile acelea rupte până când am trecut de cel puțin pagina 214. Poate doar atunci când mă gândeam să mai subliniez și eu anumite sintagme. Cine ar fi crezut că eu pot face asta? Patima cărților... Aș mai continua a povesti despre cartea cu copertă sângerie, dar pagina 215 mă așteaptă..

Sarra Manuela Cruceru, 9 G

vlastarul.com

Carta *Un an fără tine*, scrisă de Nina de Pass, spune o poveste captivantă, emoționantă și plină de speranță, ce transmite un mesaj puternic despre drumul de vindecare, parcurs de o persoană care a pierdut pe cineva drag.

Cara Cooper, o fată de șaptesprezece ani, la finalul unei promițătoare petreceri de Anul Nou, suferă un accident cumplit de

mașină. Ea supraviețuiește, însă Georgina, cea mai bună prietenă a ei, își pierde viața.

Nouă luni mai târziu, Cara este încă zbuciumată, chinuită de durere și de un secret întunecat pe care prefera să îl dea uitării. Sperând să-i ofere un nou început, mama ei o expediază la o școală cu internat din Elveția, unde nimeni nu știe ce s-a întâmplat, și unde Cara intenționează ca lucrurile să rămână așa.

Tulburată din pricina acestei noi vieți din care G. a dispărut subit și, cuprinsă în mrejele groaznicului secret, simte nevoie de a se apăra, clădind ziduri de piatră între ea și restul lumii. Șocul și dezorientarea o împiedică să privească înainte, Cara fiind captivă într-un labirint, în care se estompează tot mai mult contururile prezentului, blocându-i spiritul, sufletul și mintea înapoi în trecut. Un trecut în care G. era alături de ea...

Totuși, chiar dacă pare că suferința ei va rămâne la fel de intensă pentru eternitate, de fapt, existența „eternității” nu este reală, ci doar o iluzie. Singurul lucru cert în această lume este schimbarea. Prin urmare, orice durere sufletească sau perioadă întunecată nu va fi decât temporară, trecerea timpului deținând inevitabila putere de a tămădui orice rană. Trecerea timpului sădește, în cele din urmă, în inima oricărei furtuni, o rază de lumină, o promisiune de mai bine, o speranță de vindecare.

Raza de lumină care se ivește pentru Cara este constituită de noii ei colegi de clasă, Ren și Hector, care nu îi vor mai îngădui să se retragă în sine, fiind hotărâți să o ajute să treacă peste. Până atunci, ea nu știuse cum să înfrunte realitatea, de aceea s-a autoizolat, simțind presiunea aceluia secret, devenind din ce în ce mai insuportabilă, din cauza vieții ei marcate de singurătate. Singurătatea, însă, nu este niciodată o opțiune, deoarece, numai cu sprijinul celor dragi, îți poți învinge temerile. Trecerea timpului investeste persoanele din jurul tău cu puterea de a-ți strecura câte un zâmbet pe buze, creând vlăstarii de speranță dătători de putere.

Totuși, chiar dacă i se oferă o a doua șansă, Cara nu știe dacă e bine să o accepte, deoarece acum duce o luptă interioară, cauzată de întrebările dificile: „Înseamnă a merge mai departe, a renunța pe deplin la trecut, dând uitării existența prietenei sale? În ce măsură, poate să își permită să se deschidă din nou în fața unui viitor luminos, fără a simți un sentiment de trădare?” Acestea sunt două întrebări cu care ne confruntăm în asemenea situații delicate, două întrebări dintr-o mulțime la care ne gândim cu teamă, nefiind siguri dacă le putem accepta răspunsurile sau nu. Citind cartea, însă, vom explora pe deplin tărâmul ezitărilor și al confuziei, înțelegând modul complex în care el ne afectează, dar și arătându-ne felul în care putem găsi de fiecare dată soarele din spatele norilor cerniți.

Aceasta este o poveste despre suferință, o lecție despre provocarea de a merge mai departe, în ciuda oricărei dureri sau împotriviri. Este povestea înduioșătoare a unei fete care încearcă să își găsească puterea de a se elibera de tristețe, rămânând doar cu amintirea frumoasă a prietenei sale.

Înainte să fi ajuns aici, a fost întotdeauna totul sau nimic. Nimicul a fost primul. În unele zile existau clipe, fix înainte de a mă trezi, când aproape că mă simțeam relaxată. Era o frumusețe infinită în a nu-mi aminti, în a nu trebui să înfrunt ceea ce devenise viața mea. Asta era înainte de val, înainte ca izbitoarea conștientizare a ceea ce se întâmplase să năvălească asupra mea. Celelalte zile erau mai groaznice. Zile când mă trezeam direct din visuri, din reconstituirile acelei nopți. În acele zile mă trezeam urlând. (Nina de Pass, Un an fără tine)

Foto: arhiva Vlăstarul

vlastarul.com

Sarra Manuela CRUCERU, 9 G

UN MOTIV CARE DISTRUGE ÎNCREDEREA

Încrederea în sine reprezintă un factor esențial în parcursul existențial optim al fiecăruia/fiecăreia. Fie că aceasta se manifestă puternic încă de la început sau este dezvoltată pe parcurs, ea contribuie la sporirea motivației și a fericirii unei persoane, generând împlinire. Dar ce se întâmplă în momentul în care încrederea este distrusă? Ce cauzează această distrugere?

Ei bine, în momentul în care ea nu mai există, omul rămâne pur și simplu „pe loc”, într-o stare de așteptare, fiind cuprins într-un iureș de dezorientare și teamă. Nu are suficientă putere să-și urmeze visurile, nu are suficientă determinare să își depășească limitele, devenind propriul inamic ce îi împiedică evoluția și dezvoltarea.

Ca să evităm intrarea în această sferă în care am refuza să facem chiar și cel mai mic pas înainte, deoarece ni s-ar părea mult prea dificil și înfricoșător, trebuie să identificăm ce motive cauzează ruina încrederii în sine. În rândurile de mai jos, voi expune unul dintre cele mai importante motive răspunzătoare pentru o asemenea cruntă consențință (distrugerea încrederii în sine): percepția greșită a eșecului.

PERCEPȚIA GREȘITĂ A EȘECULUI

Viața este asemenea unui război. Un război este format din mai multe lupte, dintre care unele sunt câștigate, altele pierdute; prin analogie, și omul susține, pe parcursul vieții, diferite testări, care se finalizează atât cu succese, cât și cu eșecuri.

Indiferent de cât exercițiu și de câte cunoștințe incluzi în arsenalul existențial, succesul, fericirea și „victoria” ta în viață tot nu pot fi garantate, deoarece, întotdeauna, pot interveni alți factori, cum ar fi norocul, respectiv ghinionul, care să influențeze semnificativ cursul existenței tale.

Totuși, diferența dintre război și viață constă în faptul că, în război, victoria sau înfrângerea sunt indubitabile, pe când, în viață, acestea depind de perspectiva fiecăruia. Adesea, noi percem eșecul ca o înfrângere definitivă, peste care nu am mai putea trece, astfel încât rămânem fixați permanent într-o sferă a descurajării.

Această percepție greșită a eșecului pune bețe în „roatele” dezvoltării noastre, fiindu-ne indusă ideea ratării.

Așadar, încrederea în sine depinde de capacitatea noastră de a privi eșecul nu ca o luptă definitiv pierdută, ci ca o *singură luptă* din zeci și zeci câte vom purta. Trebuie să putem vedea în orice înfrângere o oportunitate de învățare – ocazia de a crește, de a prelua învățăturile și de a porni spre următoarea luptă încrezători.

Uneori, însă, putem să considerăm eșecul nedrept, o manifestare a ghinionului,

moment în care trebuie să privim pierderea drept un test al determinării noastre. Dacă știm că suntem buni, dacă avem încredere în noi, dacă vrem să excelăm, atunci, sub nicio formă, nu putem renunța.

Prin urmare, percepția greșită a eșecului reprezintă un impediment al încrederii, deoarece cauzează demoralizarea și, implicit, abandonarea visurilor noastre. Singura modalitate prin care putem să evităm să alunecăm înapoi în viață este adoptarea unei perspective pozitive asupra eșecului.

| PAUZĂ DE LECTURĂ |

Vlăstarul // COGITO...

De ce nu la...

FILO?

Foto: arhiva Vlăstarul

vlăstarul.com

SPECIALIZAREA FILOLOGIE

în atenția absolvenților de gimnaziu privind
opțiunile de admitere în liceu

De ce nu urmezi alt profil? De ce nu mergi la real, la Mate-Info sau la Științele naturii? Îți oferă mai multe oportunități în viață, spre deosebire de Filologie... La filologie nu se duc cei mai pregătiți copii... Și media de intrare la acest profil este cea mai mică dintre toate...

Ioana BRĂESCU, IX F

Acestea sunt sfaturi pe care, cu siguranță, mulți dintre noi le-au auzit atunci când au ales profilul la liceu. Dar dacă am căzut pradă, prea devreme, unor idei preconcepute în privința acestei specializări a profilului umanist? Prin definiție, *filologia* este știința care se ocupă cu „studiul culturii scrise a popoarelor, în special cu studiul textelor vechi și al operelor literare din punctul de vedere al limbii“ (DEX). Știu, deja sună prea plictisitor și neinteresant! Dar dacă, dincolo de rigiditatea definiției, se ascunde, de fapt, un context (educațional) în care putem profita de mult timp liber și, în același timp, putem exploata dorința de cunoaștere? Să luăm în considerare și ceea ce nu se spune deschis: faptul că, la profilul umanist (și, în special, la Filologie) nu suntem constrânși în spațiul mult prea rece al teoremelor, putem să învățăm și să ne afundăm cât de departe vrem în tainele cărților. Cu alte cuvinte, libertatea de a cunoaște găsește, aici, un teren fertil.

Mai mult, eu cred că filologia este un domeniu prin intermediul căruia

conștientizăm cât de importantă este puterea cuvântului în societatea în care trăim. Ne dezvoltă imaginația și creativitatea care, de multe ori, rămân nedescoperite, înăbușite de avalanșa rutinei cotidiene. Într-o clasă de Filologie, ajungem să observăm, din mai multe perspective (ale autorilor, de ce nu?), existența în multiplele ei manifestări și să ne depășim limitele, să înțelegem mai bine ce se ascunde dincolo de ambalajul cuvintelor, să nuanțăm propriile opinii în comunicarea cu ceilalți.

La *Filo* ajung, crede eu, tinerii care caută mai mult, care descoperă farmecul jongleriilor lexicale și transformarea cuvintelor, încet-încet, în idei, apoi în argumente, definindu-și, astfel, personalitatea. Jurnaliștii, cercetătorii în științe umaniste, profesorii de limba română formulează opinii, clarifică probleme, descriu și explică aspecte ale vieții cotidiene. Sunt sigură că mulți dintre ei au optat pentru Filologie.

Până la urmă, ar trebui să privim dincolo de prejudecăți: clasa de *Filo* poate fi o busolă care călăuzește un tânăr prin valurile tulburi ale vieții.

Flash Review

Diana SAVU, 9 F

If you read *The Falling in Love Montage* by Ciara Smyth, try *Date me*, *Bryson Keller* by Kevin Van Whye

Two lovely romances, full of meet-cutes, teen drama, and endearing cluelessness. Falling in love on purpose is over-rated when the alternative could be a bet or every kind of rom-com date. You can find love in unexpected places and with surprising people. You can find a love that you didn't realize you needed, and suddenly your world spins off its axis. It's all straightforward when you enter it ready and wholly, but it wouldn't be a queer romance if that happened, would it? We want angst, blushes, and heart-eyes. These two books are the perfect pair for those who want something light and cute, those who want to figure things out, and those who want to dip into a safe space. Enjoy!

If you read *House of Earth and Blood* by Sarah J. Maas, try *Ninth House* by Leigh Bardugo

Two delightful fantasy books, one dark and mysterious, the other its lighter, more passionate twin. Two sides of the same coin, as they say. The new setting, a more mature one, brings the best from the two authors; the worlds presented seem more vivid and real. Everything is written as it is, even the hard stuff, so there aren't any barriers left. That makes the characters pop up, their trauma more credible, and their personalities complete.

This feeling of realness makes you slip right into the story, making you forget real life. The stories are polar opposites at first sight, but you can see that the case's urgency matches perfectly if you squint. The main characters may be hunting for different things, but in the end, they are reflections of each other through a diverse spectrum: grave to confident.

If you read *Letters to the Lost* by Brigid Kemmerer, try *Every Other Weekend* by Abigail Johnson

Two books filled to the brim with emotions from typical teenage angst to those caused by the loss of loved ones. These are the kind of stories that take a grip of your heart and slowly and painfully turn it until you're just as heartbroken as the characters. You despair along with them, you love along with them, and you will feel all of those things for a long time after you release the book from your now clenched hands. These kinds of love stories happen when the characters meet at that exact moment when they need it most. They attach to one another because of that understanding that only people who went through life-altering things have. We need to read such stories so we can at least come close to understanding the importance of acceptance and kindness when communicating with people.

Daria-Mihaela PANA

IN
TER
VIU

vlstarul.com

Foto: arhiva personală a Dăriei Mihaela Pană

Interviu realizat de
Andreea SICOE,
clasa a X-a G

Spiru(H)areTalent

Daria a debutat în volum, fiindu-i publicate creații în *Antologia Universum*, Montreal (Canada), volumul 5, la Editura Globart Universum.

DARIA MIH

Mă numesc Daria Mihaela Pană. 17
februarie 2003.

Studiez la Colegiul Național „Spiru
profi umanist, specializarea filologie

Deși am o vârstă destul de fragedă,
am fost în teatru, cât și în proiecte de jun

Am început să fiu atrasă de acest
inceput să mă implic în mai multe pr

ind Revista Vlăstarul, cea mai longevivă
fotoreporter. Un plus adus dorinței m

ținerea profesorilor coordonatori, ce
serviu pe teren unui reporter foarte c

tându-mă, de asemenea, să nu cad în
precum: „Nu știu ce să fac; nu sunt

situați un mare avantaj în următorii
In perioada martie 2019 – mai 20

na Chaplin, luând astfel contact per

Daria, elevă a clasei a XI-a F, este o tânără poetă, a cărei pasiune a început să se contureze din luna martie a anului trecut, publicând creații în ultimele două numere ale revistei *Vlăstarul*. Este, de asemenea, un membru foarte implicat al echipei de redacție, participantă în proiectul **Euroscola** (2020) și persoana căreia i se datorează redeschiderea cercului de lectură al CNSHB. Daria are și un blog, <http://nebundupaostea.art.blog/>, pe care îl puteți vizita pentru a-i citi poeziile.

Andreea Sicoe: Cum ai descoperit această pasiune a ta de a scrie poezii?

Daria-Mihaela Pană: Nu am crezut niciodată că voi scrie poezii și, nici pe departe, că îmi va plăcea atât de mult. Dar, în situații de criză, trebuie să te adaptezi. Așa și eu, în carantină fiind, am văzut anunțul pentru concursul *Spiru în versuri* și, cum nu aveam nimic mai bun de făcut, am zis să încerc și eu. Prima dată am scris două poezii cu sora mea, dar erau mai mult ceva de amuzament, inspirate din viața reală.

Bineînțeles că nu m-am înscris cu ele, dar am învățat că fiecare are trăiri și sentimente diferite, pe care și le expune exact așa cum vrea, fără să existe o modalitate corectă și una greșită. Așa că m-am apucat să scriu ceva original, fără să cer ajutor, deoarece nimeni nu mă cunoaște mai bine decât mine.

A.S.: Ce te-a apropiat de poezie?

D.M.P.: Cred că teatrul m-a făcut să simt o oarecare atracție pentru poezie, la început. Toate exercițiile pe care le făceam la cursuri și căutarea continuă de texte m-au determinat să citesc și să înțeleg mai bine. De asemenea, a existat și ideea că, recitând o poezie, puteam să joc singură pe scenă, exact așa cum voiam și simțeam, fără să fiu nevoită să mă mulez după un partener.

A.S.: De unde îți iei inspirația pentru poeziile tale? Crezi că trebuie să ai anumite trăiri/ sentimente puternice pentru a putea fi creativ?

D.M.P.: Nu există o regulă. Creativitatea, în cazul meu, se întâmplă să vină din sentimente negative, pierderi și regrete. De aceea, în aproape toate poeziile mă refer la o anumită stea, cea mai dragă persoană mie, căreia îi dedic absolut tot ce fac în viață.

A.S.: Cum te simți când îți publici creațiile? Ți se pare că lumea te percepe deja ca un poet?

D.M.P.: De când am început să scriu și

până când am publicat pentru prima dată pe blogul meu, a trecut destul de mult timp. Anxietatea pe care am avut-o și emoțiile pe care încă le trăiesc când îmi fac publice creațiile sunt copleșitoare. Dar mă bucur, în același timp, de fiecare moment, pentru că, dacă nu aș simți toate acestea, ar însemna că sunt indiferentă propriilor creații. Eu aștern pe hârtie cuvinte pe care nu le-am spus niciodată nimănui.

A.S.: Știi că tu activai și în lumea teatrului. Găsești o oarecare legătură între teatru și poezie?

D.M.P.: Da, am făcut aproape un an și jumătate de teatru. Din păcate, am început să scriu după ce am părăsit trupa din care făceam parte. Din cât am experimentat până acum, poezia și teatrul merg mână în mână, și nu pentru că așa se spune în vreo teorie, ci pentru că, în ambele arte, sinele se arată cu adevărat. Te prefaci că te ascunzi în spatele unor roluri sau al unor versuri, dar tocmai atunci îți permiți, de fapt, să fii tu, în esență pură.

A.S.: Ai vreo viziune asupra unui posibil viitor ca poet?

D.M.P.: Intenționez să merg mai departe cu poezia, poate să public cândva un volum de versuri, cine știe, dar, din punct de vedere profesional, al carierei, îmi doresc să intru în lumea jurnalismului de televiziune. În paralel, ca un *hobby* terapeutic, nu cred că pot lăsa scrisul deoparte, nici dacă aș vrea.

Andreea SICOE, 10 G

Ar trebui ca elevii să-și poată nota profesorii la sfârșitul fiecărui semestru școlar?

Daria-Mihaela PANĂ, 11 F

Din rezultatele obținute de elevii români la principalele evaluări internaționale: PISA, TIMSS și PIRLS, se poate observa cu ușurință că ne aflăm mult sub media internațională. De exemplu, în anul 2009, România s-a plasat pe locul 49 din 65, așa cum rezultă dintr-o informare a Ministerului Educației într-un comunicat remis HotNews.ro. Cauzele sunt multiple, evidențiate de

numeroasele articole existente în mediul online (interviuri, statistici, editoriale etc.).

Această situație a constituit un impuls pentru demararea unei cercetări sociologice în liceul nostru, în anul 2011, în vederea constatării gradului de satisfacție a elevilor și a reușitei școlare/regresului școlar. O cauză vizibilă pe performanței școlare scăzute, din perspectiva elevilor spiriști, este absenteismul, motivat adeseori de materiile considerate „inutile“.

Astfel, rezultatele acestei cercetări sociologice relevă faptul că participanții la acest studiu, elevi ai liceului, au motivat lipsa de la orele de curs prin afirmații precum: „Aveam ceva mai bun de făcut“, „Nu îmi plăcea profesorul“ și „Nu îmi plăcea materia“. În același timp, stilul pedagogic al unor profesori, bazat pe autoritate, reguli, sancțiuni, competiție școlară și evaluări exigente favorizează tendința unor elevi de a nu participa la cursuri. În egală măsură, nici alternativa diametral opusă, definită printr-un stil prea permisiv, nu aduce o schimbare în bine.

Dacă elevii ar simți că au și ei un cuvânt de spus în ceea ce privește educația proprie și că opiniile lor sunt luate în considerare, relațiile dintre ei și profesori s-ar putea îmbunătăți considerabil, iar rata absentismului în școli va scădea (drastic, credem noi).

Acest fenomen provine din existența unor insatisfacții personale ale elevilor, majoritatea putând fi rezolvate foarte ușor dacă între participanții la curs ar exista o comunicare ce să nu aibă la bază exclusiv programa școlară. Astfel, consider

că, la finalul fiecărui semestru, ultima oră ar putea fi dedicată abordării subiectelor privind desfășurarea orelor, în care atât profesorul, cât și elevii, să-și exprime punctul de vedere cu privire la aspectele plăcute sau mai puțin plăcute din cadrul cursurilor, la identificarea unor soluții de viitor, benefice pentru toată lumea.

Stresul evaluării este resimțit diferit de fiecare elev, unii ajungând chiar să clacheze, în timp ce alții preferă să nu se confrunte cu acest sentiment, lipsind de la ora/orele respective. Teama generată de evaluare are cauze extrem de variate, un motiv pertinent fiind acela că noi nu suntem obișnuiți să considerăm un calificativ sub medie o oportunitate de a progresa. De asemenea, poate că o cauză ar fi și aceea că temerile elevilor nu sunt conștientizate de profesori. Cred că acest lucru nu s-ar mai întâmpla dacă le-am oferi tuturor ocazia de a se pune în pielea celorlalți. Cum ar fi ca activitatea profesorilor să fie notată de către elevi? Și nu mă refer la teză sau la altă formă de evaluare scrisă. Doar o notă, acordată de fiecare elev, fiecărui profesor, la sfârșitul semestrului.

Astfel, și elevii vor experimenta greutatea profesorilor în timpul evaluărilor, dar și profesorii vor trăi și vor înțelege temerile elevilor.

Cu siguranță nu putem vorbi de o astfel de evaluare la toate clasele, la toate vârstele. Așa cum copiii din școala primară primesc calificative, deoarece nu au maturitatea necesară să înțeleagă și să se adapteze sistemului de notare de la 1 la 10, nu ne putem aștepta ca ei să aibă capacitatea de a evalua activitatea unui învățător. Cu toate acestea, actul evaluării poate fi însoțit de intervenții succinte la finalul ultimei ore din săptămână, în care să se discute ce le-a plăcut copiilor și ce nu le-a plăcut la ore, astfel încât învățătorul să cunoască mai bine dinamica clasei.

În ciclul gimnazial, putem începe a vorbi de această notare a profesorilor, completată cu discuții în cadrul orelor de dirigenție, în care se pot evidenția posibilele

probleme din timpul diferitor ore. La liceu, pe lângă evaluarea semestrială, o oră dedicată discuțiilor pe baza notelor ar fi o modalitate de a preveni agravarea unor situații tensionate. Acest proces ar stimula, de asemenea, maturizarea elevilor.

Sistemul de învățământ românesc are câteva lacune, iar consecințele sunt resimțite de toți factorii implicați în procesul educativ: elevi, profesori, echipe manageriale. România poate intra în rândul țărilor recunoscute internațional pentru calitatea sistemului de învățământ, dar pentru aceasta este nevoie de modernizare. Soluția este chiar în fața noastră, dar nu este luată în considerare cât ar trebui. În acest an, un pas înainte, totuși, a fost făcut, prin introducerea, de către ministerul de resort, a feedback-ului oferit de elevi cadrelor didactice. Dacă tinerii sunt viitorul unei țări, elevii sunt viitorul educației.

Dacă tinerii sunt viitorul
unei țări, elevii sunt viitorul
educației.

Andreea

IN TER VIU

vlastarul.com

Foto: arhiva personală a Andreei Sicoe

Interviu realizat de
Daria Mihaela PANĂ,
clasa a XI-a F

Spiru(H)areTalent

Nu pot să îmi imaginez viața fără muzică, pentru că face parte din mine și din ceea ce sunt.

Andreea Sicoe, elevă în clasa a X-a la Științe sociale, este o membră activă și foarte implicată în activitatea redacțională a revistei **Vlăstarul**, participând, totodată, și la activități din cadrul proiectului **TheChangeHub** din C.N. „Spiru Haret”. Solistă a trupei liceului, **Myriad Band**, Andreea a luat prima sa lecție de canto la vârsta de zece ani și continuă această pasiune și în prezent.

Daria Mihaela Pană: Cum ai descoperit pasiunea ta pentru muzică?

Andreea Sicoe: Nu pot spune că am avut o anume chemare către muzică încă de când eram foarte mică. Am început să cânt la o inițiativă de-a mamei, care m-a întrebat dacă vreau să iau lecții de canto. Mă încânta ideea, așa că, într-o zi de vineri, 14 noiembrie 2014, am fost la primul curs. Deși cu o lipsă evidentă de talent înăscut, aveam acea bucurie inocentă specifică vârstei. Pasiunea pentru muzică a venit odată cu studiul și

a crescut din ce în ce mai mult, iar acum nu pot să îmi imaginez cum ar arată viața mea fără de ea.

D.M.P.: Activezi în cadrul vreunui club?

A.S.: Nu, nu sunt membră a vreunui club sau cor, dar iau parte la diverse proiecte muzicale, de fiecare dată când se ivește ocazia. De asemenea, sunt solista trupei liceului, Myriad Band.

D.M.P.: Cum ai reușit să intri în trupa liceului, ca solistă?

A.S.: Am intrat în trupă în urma participării la preselecțiile organizate de doamna director în toamna anului trecut. Într-o zi s-a făcut un anunț cum că, după ore, vor fi audiții pentru trupa de rock a liceului și m-am gândit că merită să încerc, atât pentru simpla idee de a cânta într-o trupa, cât și pentru că era dedicată genului muzical pe care obișnuiesc să îl ascult. Ajunsă în sala de muzică, am fost prima care a cântat, sau cel puțin am încercat, pentru că nu pot spune că avusesem o interpretare așa cum aș fi vrut.

Nemulțumită și dezamăgită de mine însămi, am rugat-o pe doamna director să îmi acorde o a doua șansă. Scăpasem de emoții și acesta a fost un aspect foarte important, pentru că, de această dată, a fost ce trebuia să fie. În următoarele zile, am aflat că fusesem aleasă drept solistă. La început, trupa era doar o activitate extrașcolară, dar acum a devenit ceva mult mai serios și mai important. Myriad Band nu este un simplu proiect, ci este locul în care am găsit niște oameni extrem de talentați, speciali pentru mine, cu interese comune și alături de care este o adevărată plăcere și onoare să lucrezi.

D.M.P.: Participi la concerte și la evenimente muzicale?

A.S.: Datorită perioadei în care ne aflăm, nu prea mai sunt evenimente și concerte, dar înainte obișnuiam să particip la unele. Așadar, la fel ca toți artiștii, mai mici sau mai mari, sunt nerăbdătoare să am ocazia de a păși pe scenă.

D.M.P.: Cum a fost prima dată pe scenă?

A.S.: Am urcat pentru prima dată pe scenă la vârsta de unsprezece ani, la un spectacol dedicat mamei, organizat de școala de muzică. Aveam destule emoții și, în tot timpul piesei, am privit în josul scenei. Acum mă amuză să mă privesc în urmă cu șase ani, cu o voce atât de nesigură și nelucrată, având o frică învăluită de bucurie.

Cred că ceea ce m-a ajutat în perioada mea de început într-ale muzicii a fost faptul că, în ciuda permanentei temeri de a nu greși, aveam o încredere în mine de nedescris, semnificativ mai mare decât am acum, și că, încă din prima clipă, mă vedeam o Amy Winehouse sau Adele de România, care erau modele mele la vremea respectivă.

D.M.P.: Ce înseamnă muzica pentru tine?

A.S.: Cred că, pentru a descrie aceasta, aș avea nevoie de mai multe pagini decât ar putea cuprinde revista, dar voi încerca să sintetizez. Pe de o parte, muzica, pentru mine, este un refugiu, modalitatea mea de a rămâne în echilibru, de a-mi pune ordine în gânduri și de a trece peste orice impas, o limbă proprie care mă ajută să pun pe note ceea ce nu pot să exprim în cuvine, singura limbă care poate aduce împreună literatura și științele exacte. Pe de altă parte, muzica este, neîndoind, plăcere. Nu cred că există un loc în care mă simt mai „eu“ decât pe scenă, înconjurată de instrumente, boxe, cabluri. Deși poate suna egoist, când cânt, o fac pentru mine, pentru a mă bucura de moment, iar aceasta mă face să îmi pot pune amprenta asupra muzicii și cred că ceilalți simt, primind-o într-un mod pozitiv. Știu că sună clișeic, dar, după cum am subliniat mai sus, nu pot să îmi imaginez viața fără muzică, pentru că face parte din mine și din ceea ce sunt.

Flash Review

Mara STOICA, 9 B

Two writers. One bet. Who will write a bestseller?

Heart or destiny? Love or revenge?

I've always loved rom-coms. This was the first one that really intrigued me because of its unique story. The bet between the two protagonists is very entertaining, and the banter between them is heart-warming, but I loved most the fact that they had to write a book in the genre favored by the other. It's how they discover and understand one another: trying to write these books and thinking like the other.

The characters have very well-written personalities, so it's all the more interesting to see them interact not only with each other but with other people. The bet was made to see who would survive, and both fight with all they have. They must teach each other how to write the genre of books they've published, so we can see their perception of the other's thinking. It's like they exchange lives but in the book universe.

(Beach Read by Emily Henry)

I have always liked villains in books. Many say that it's a given when the book is good. Sometimes you just want to see their point of view. The thing is, I found a story about a villain and a hero falling in love, and I absolutely adored it! A reader can find out the reason behind a villain's actions and sympathize, but in this book, the villain –or one of them- is one of the main characters. We learn her story and see that –from her point of view- she's right to do the things she's doing.

It's interesting to see her struggling with her demons and trying to find the actual right path. When she falls in love with one of the heroes, she doesn't know if she wants to turn "good" because of him or because she really doubts her former beliefs. This isn't really a story about good or bad, right or wrong. It's a story about finding your true self, choosing who to love because it's really your decision. Even if there could be someone else you are told you should pick, life is not about that. You don't choose someone. You choose yourself.

(Renegades by Marissa Meyer)

Sabina DOROBANȚU

IN
TER
VIU

vlastarul.com

Foto: arhiva personală a Sabinei Dorobanțu

Interviu realizat de
Daria-Mihaela PANĂ,
clasa a XI-a F

Spiru(H)areTalent

Pictura e universul în care mă refugiez atunci când atmosfera din lumea reală devine sufocantă.

Sabina DOROBANȚU, elevă în clasa a XII-a, specializarea *Științele naturii*, este una dintre cele mai implicate persoane în tot ceea ce înseamnă proiecte „Spiru“. Este un membru foarte activ în cadrul echipei redacționale de la revista *Vlăstarul*, fiind redactor, PR și coordonator de echipă. De asemenea, s-a implicat și în cadrul proiectelor **Euroscola2020** și **Biblioteca CNSHB**. Și încă ceva: e pasionată de pictură...

Daria Mihaela Pană: Cum ai descoperit pasiunea ta pentru pictură?

Sabina Dorobanțu: Eram destul de mică, cred că în perioada grădiniței, și, de fiecare dată când doamna educatoare ne spunea să desenăm ceva, eram copleșită de bucurie. Când ajungeam acasă, îmi rugam părinții să cumpere creioane și culori ca să pot crea „opere de artă“. Ușor, ușor, pasiunea a continuat până în clasa a doua, când am frecventat niște cursuri de pictură în cadrul cărora am învățat tehnici de bază.

D.M.P.: Cine te-a încurajat să continui această pasiune și să o promovezi?

S.B.: Bunicul meu. De la început până la final, îl consider sursa inspirației mele. M-a

însoțit pretutindeni: la fiecare proiect (să mă ajute când trebuia să desenez), la fiecare curs, fiind criticul meu permanent. Poate dacă nu primeam susținerea de atunci din partea lui, n-aș fi continuat. A fost mereu zidul meu de susținere și partenerul meu. Îmi amintesc cum se plimba prin tot Bucureștiul să-mi caute pensule, diferite creioane (care se vindeau la bucată) și pânze, doar pentru că eu, la zece ani, doream să devin o mare artistă. Îi rămân mereu recunoscătoare, el m-a făcut tot ceea ce sunt în ziua de azi (și nu numai legat de artă).

D.M.P.: Ce înseamnă pictura pentru tine?

S.B.: Fiecare vede pictura în felul său. E o formă de artă care îți oferă libertatea de a te exprima. Poți să combini stiluri, materiale, să crezi adevărate minunății. Dar, pentru mine, e și un mod de a mă destinde. Mă descarc în arta mea: când sunt fericită, pot crea tablouri mai vesele, dar consider că adevărata magie e când pictez tristă. Atunci apare concentrarea maximă. Nu mi-a plăcut să expun ceea ce pictez, dar am observat reacții ale părinților mei, apoi ale prietenilor, care m-au încurajat să le public pe rețelele sociale. Acum primesc comenzi. Ca o concluzie: pictura e salvarea mea. E universul în care mă refugiez atunci când atmosfera din lumea reală devine sufocantă.

Andreea CALINESCU

IN
TER
VIU

vlastarul.com

Foto: arhiva personală a Andreei Călinescu

Interviu realizat de
Daria-Mihaela PANĂ,
clasa a XI-a F

Spiru(H)areTalent

Fac parte din Trupa *Chaplin* de doi ani, unde am și câștigat titlul de „cel mai bun actor din trupă“.

Andreea Călinescu este elevă în clasa a XI-a, filologie. De mică a descoperit pasiunea pentru teatru, iar la vârsta de 15 ani, a început cursurile de actorie într-o trupă din București. A jucat până acum de două ori pe scenele teatrelor, dar așteaptă cu nerăbdare viitoarele evenimente.

Daria Mihaela Pană: Când ai luat prima dată contact cu lumea teatrului/actoria?

Andreea Călinescu: Părinții mei m-au dus la teatru încă de cand eram copil. Din câte îmi amintesc, prima piesă la care am fost împreună cu familia se numea *Sarea în bucate*. Apoi am început să merg din ce în ce mai des la teatru, imediat ce am început școala.

D.M.P.: Cine te-a motivat/încurajat?

A.C.: Întotdeauna am simțit că aceasta este meseria ideală pentru mine, dar am conștientizat definitiv în jurul vârstei de doisprezece ani, când am jucat la școală în schița *Five O'Clock*, de I. L. Caragiale. Am fost lăudată de mulți profesori și de colegii

mei, care au rămas fascinați de potențialul meu actoresc. Părinții mei m-au încurajat întotdeauna, chiar dacă, la început, nu le surâdea ideea de a deveni actriță în România.

D.M.P.: Activezi în cadrul unei trupe de teatru, sau vreun club?

A.C.: Fac parte din Trupa *Chaplin* de doi ani, unde am și câștigat titlul de „cel mai bun actor din trupă“.

D.M.P.: Joci în spectacole de teatru?

A.C.: Înaintea pandemiei, am jucat în spectacolul *Dincolo de cortină*, pe scena Teatrului de Comedie (Sala Nouă) și pe scena Teatrului de Artă. Din nefericire, nu am mai jucat de atunci din cauza restricțiilor impuse de contextul actual, însă noi repetăm neîncetat pentru a putea desfășura spectacolele pe care le-am pregătit.

D.M.P.: Ce înseamnă teatrul/actoria pentru tine?

A.C.: Pentru mine, actoria este ceea ce fac cu tot sufletul meu. E nevoie de multă asumare și de multă muncă pentru a putea fi actor. Cu siguranță, aș putea deveni altceva în viitor, dar simt că voi regreta pentru totdeauna dacă aleg să fac altceva cu viața mea.

I | Galeria SPIRU

CONST. NOICA

1929

Crochiurile sunt reproduse din
nr. 7-8 al revistei *Văstarul*,
anul V, mai-iunie 1929.

Redactorul Revistei

D-I D. Focsa

AL. CIORĂNESCU

Flash Review

Diana SAVU, 9 F

Dacă ai citit *Harry Potter și piatra filosofală* de J. K. Rowling, încearcă *Duelul vrăjilor* de Sebastien de Castell!

Să fii membrul defavorizat al familiei nu este chiar plăcut, iar Harry Potter și Kellen știu asta foarte bine. Totuși, magia are alte planuri pentru ei. Pe fundalul unei lumi în pericol, băieții sunt nevoiți să facă față faimei sau batjocurii și să accepte că viața lor nu va mai fi niciodată la fel. Alături de prieteni, se vor descoperi pe sine și vor încerca să salveze lumea, în ciuda obstacolelor care le apar, inevitabil, în cale. În calitate de cărți care te primesc cu brațele deschise printre paginile lor, fără să îți mai dea drumul până nu citești deznodământul, volumele seriei *Harry Potter* și cele din *Duelul vrăjilor* sunt perfecte pentru momentele în care realitatea nu îți mai este pe plac și ai nevoie să te retragi undeva, căci, așa cum spune și J. K. Rowling: “...Hogwarts will always be there to welcome you home.”

Dacă ai citit *Ura cu care lovești* de Angie Thomas, încearcă *Un drum lung până jos* de Jason Reynolds!

Rasismul și situația din cartierele rău famate sunt probleme actuale pe care *Ura cu care lovești* și *Un drum lung până jos* le tratează într-o manieră originală. Ambele implică moartea unei persoane dragi și încercările la care sunt supuse personajele principale în urma evenimentului. Deciziile impulsive și alegerile care pot pune viața mai multor oameni în pericol se împletesc cu scene pline de umor și situații prin care orice adolescent a trecut. Sunt povești incredibile despre cum răzbunarea nu ajută pe nimeni, despre cum dreptatea se înfăptuiește în timp și, cel mai important, despre cum să îți găsești vocea și să o folosești ca să te faci auzit.

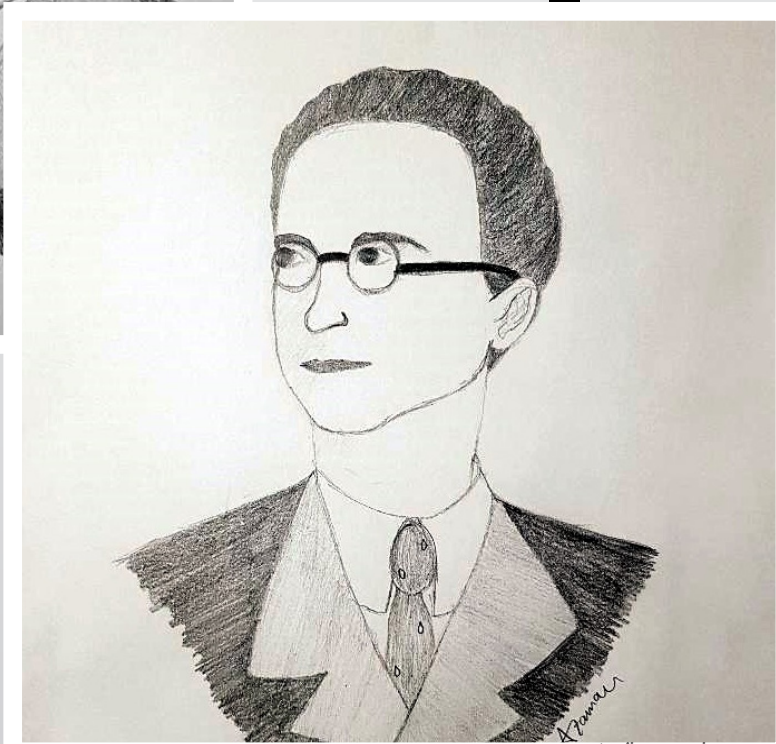
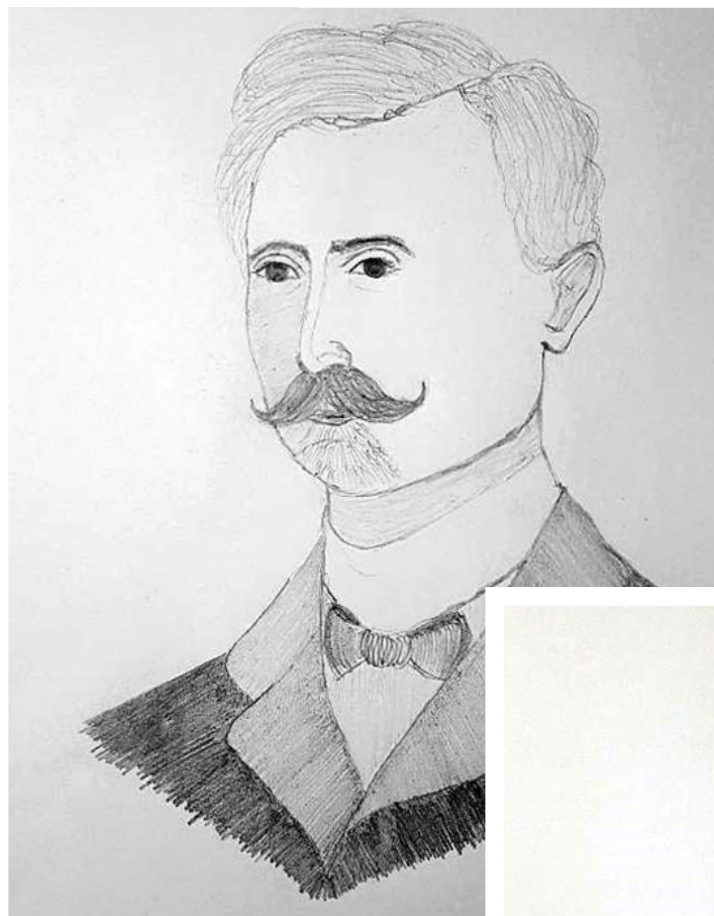

Galeria

SPIRU

ACUM

Alexandra ZAMAN, 10 G

cronică teatrală

Regele moare

de Eugen Ionescu
Regia: Andrei și Andreea Grosu

Daria Mihaela PANĂ, 11 F

Sursa foto: tnb.ro

Cronică teatrală

Trăim într-o perioadă în care, pentru unii, trecutul și amintirile sunt singurul lucru care îi mai ține pe linia de plutire. Așa stăteam și eu, gândindu-mă cum, acum un an, mergeam lunar, dacă nu chiar mai des, la teatru.

Căutând pe site-ul Teatrului Național București piesele ce se vor juca atunci când se vor deschide porțile publicului, am dat de **Regele moare**, piesă pe care am avut ocazia să o văd într-o mică ieșire organizată de dna. prof. Ioana Dumitru. Nu aș fi ratat pentru nimic în lume să-i văd jucând, împreună, pe: Victor Rebengiuc, Ana Ciontea, Florentina Țilea, Mariana Miheuț, Șerban Pavlu și Richard Bovnoczki.

Nu este o piesă în care mesajul să îți fie dat pe tavă, ci se remarcă prin profunzimea cu

care este abordată tema Morții. Și acum, la un an de când am văzut-o, încă mai am întrebări fără răspuns, generate de scrierea lui Eugène Ionesco, întrebări ce mă vor bântui mult timp de acum încolo.

Noi suntem personajele. Toate. De la regele care moare, traversând toate stările posibile: bucurie, spaimă, melancolie, refuzul inevitabilului și acceptarea sfârșitului, la regina cu capul pe umeri, conștientă și calmă, sensibilă și feminină, sau doctorul ce vrea să termine cât mai repede, cât mai ușor, sau neputinciosul guard, sau trista și nerecunoscătoarea servitoare... Povestea regelui Bérenger este povestea fiecăruia dintre noi. Cum reacționează fiecare în fața tragicului? Cum își trăiește fiecare moartea? Negăm tot sau ne resemnăm? Ce facem când se trage cortina?

Sursa foto: tnb.ro

Cu toții putem fi regi și regine, dar în fața Morții suntem simpli oameni, ce ne numărăm orele, minutele rămase până la finalul spectacolului.

Coraline

Filmul animat *Coraline*, apărut în anul 2009, este bazat pe cartea cu același nume de Neil GAIMAN. Regizat și scenarizat de Henry Selick, a fost realizat cu ajutorul studioului LAIKA. Destinat mai ales copiilor, filmul combină elementele horror cu cele de aventură și *dark fantasy*, pentru a spune o poveste neobișnuită. Totul începe când Coraline Jones, împreună cu părinții ei, se mută într-o casă veche, acum împărțită în apartamente și numită *Pink Palace Apartaments*. Ignorată de părinți, le face o vizită vecinilor ei (actrițele retrase Miss Spink și Miss Forcible și Domnul Bobinski - alături de ciroul său de șoareci), pe care îi consideră stranii. Astfel, decide să exploreze propria locuință, acesta fiind momentul în care descoperă ușița ascunsă de tapetul peretelui din sufragerie. Este însă dezamăgită când constată că ușița duce spre un zid de cărămizi. În noaptea aceea, trezită de zgomotele unor șoareci, coboară în sufragerie și observă că, din spatele ușiței, răzbate o lumină. Deschizând-o, găsește un tunel, prin care se târâște. Acesta o duce într-o lume aproape identică cu a ei, numită *Cealaltă Lume (The Other World)* de cei care trăiesc în ea. Întâlnind variante cu nasturi în loc de ochi ale celor care o înconjoară, Coraline se îndreaptă într-o direcție aparent luminoasă... care se întunecă rapid.

Producția filmului a durat patru ani, deoarece a fost realizat prin tehnica de animație „stop-motion“, însemnând că totul a fost realizat de mână: personajele, îmbrăcămintea și decorul.

CRONICĂ DE FILM

Sofia ZUGRAVU, 9 E

Imagine: wallpaperflare.com

Ar fi durat aproximativ o săptămână pentru a produce un minut și jumătate din film, și, pentru a-l aduce la viață, a fost nevoie de cinci sute de oameni. Toate personajele aveau mai multe păpuși, fiecare necesitând în jur de zece oameni și trei-patru luni pentru a fi completată, „fețe de schimb“, ilustrând diferite emoții, sculptate și pictate de mână. Coraline, de exemplu, avea 28 de păpuși identice și în jur de 6300 de fețe.

Personajele care ies în evidență, din punctul meu de vedere, sunt: Coraline, Cealaltă Mamă (*The Other Mother*) și motanul. Coraline este o protagonistă curajoasă și plină

de curiozitate, reușind să scape din Cealaltă Lume datorită inteligenței sale și refuzului de a se da bătută. Cealaltă Mamă, al cărei adevărat nume este Beldam, este un personaj negativ desăvârșit, greu de identificat înainte de a-și arăta adevăratele culori. Motanul ajunge să aibă un rol major, neașteptat, în scăparea lui Caroline din lumea în care este captivă. De asemenea, este singurul pentru care nu există o „cealaltă“ variantă, el chiar vorbind omenește în Cealaltă Lume. *Coraline* se numără printre filmele mele preferate din mai multe motive. L-am vizionat prima oară când aveam nouă ani (tocmai citisem cartea) și m-a fascinat.

Imagine: wallpapertodays.net

De aceea, îndrăznesc să spun că filmul se ridică la înălțimea cărții și, cumva, o completează. Apărându-mi în cale videoclipuri și articole despre el, am aflat mai multe și am fost în stare să-l apreciez altfel. Redă atmosfera și anumite elemente ale cărții prin intermediul coloanei sonore și al imaginii. De exemplu, modul în care Coraline vede cele două lumi este ilustrat cu ajutorul culorilor și al luminilor: lumea originală este gri, monotonă, rece, pe când cealaltă este caldă, multicoloră și primitoare. Atmosfera creată întreține o poveste care te ține constant cu sufletul la gură. Deși la sfârșitul filmului se trage cortina, nu aflăm răspunsuri la toate întrebările, astfel că spectatorii sunt liberi să își lase gândurile să

zboare spre diverse teorii, multe destul de plauzibile.

Aș recomanda filmul aproape oricui are peste nouă ani. Deși întunecat în anumite momente, este fascinant și transmite perfect sentimentele personajului principal, făcându-te să le simți odată cu ea. Tehnica de animație, considerată învechită, culorile, decorul, vocile actorilor și coloana sonoră a filmului, toate acestea aduc povestea la viață într-un mod atât de reușit, încât ar putea fi considerate magia lumii noastre.

Așadar, dacă vă plac misterele, magia, întorsăturile de situație mai mult sau mai puțin previzibile, sau doriți pur și simplu puțină nostalgie în viața voastră, *Coraline* este pentru voi!

The Truman Show

Ioana CAZACU, 9 E

Foto: carturesti.ro

T

he *Truman Show* (1998) este un film S.F., realizat în 1998, regizat de Peter Weir, avându-l pe Jim Carrey în rol principal. Deși actorul a fost remarcat deja în mai multe producții, în general filme de comedie, aceasta este, probabil, prima ecranizare care pune în valoare versatilitatea de interpretare a lui Jim și adevăratul său potențial.

Filmul este o prezentare dramatică în ramă, pe alocuri cu note de umor, a vieții personajului Truman Burbank. Scenariul redă povestea unui om simplu, blocat într-un serial difuzat încontinuu. Truman nu știe de existența emisiunii, acesta fiind de părere ca tot ce i se întâmplă este firesc, în timp ce, în realitate, întreaga planetă urmărește fiecare moment al existenței sale.

Spre finalul filmului, acesta își dă seama de planul diabolic al regizorului: de a-l păstra permanent în serial, fără acordul său. Din dorința de a afla cine este responsabil pentru captivitatea sa în emisiune, Truman decide

să-și înfrângă temerea față de ocean, cu scopul de a găsi o cale de ieșire. În cele din urmă, reușește să ajungă la capătul amplului decor, construit sub forma unui oraș. Scena de final este imposibil de uitat: un bărbat, mergând pe apă, atingând cerul, urcând pe scările menite să îi redea libertatea. Ultima replică a lui Jim Carrey este imposibil de uitat: "Good morning, and in case I don't see ya, good afternoon, good evening, and good night!". Este aceeași replică cu care personajul Truman se face remarcat în timpul difuzării emisiunii.

Deși exotică, ecranizarea a primit un feedback pozitiv atât din partea criticilor de film, cât și a marelui public, lansând, astfel, cariera cinematografică a lui Carrey. La început, multe voci au fost sceptice în privința acordării rolului acestui actor, însă regizorul a avut încredere în Jim Carrey și putem spune că nu a fost nici pe departe dezamăgit.

Totuși, să nu ne închipuim că viața creatorilor acestui lung-metraj a fost

lipsită de dificultăți. Filmul a stârnit multe controverse, în mare parte adresate mesajului din spatele proiecției, deoarece termenul de „serial“ era prea puțin utilizat și nimeni nu și-ar fi putut închipui o persoană care să fie dispusă să urmărească o emisiune non-stop, un „show al vieții“ lipsite de prea multe griji sau de întâmplări ieșite din comun. Cu toate acestea, din perspectiva cuiva care a urmărit suficient de

multe filme și seriale, pot confirma că această peliculă portretizează straniu viața actuală, prezentată în două dimensiuni paralele. Pe de o parte, putem fi personajele de sprijin, a căror viață este așezată în plan secund și care preferă să aspire la viața unui alt om. Pe de altă parte, ne putem regăsi în existența protagonistului, care este pe cât de anostă și comună pentru sine, pe atât de semnificativă pentru ceilalți. Deși este un film realizat înaintea epocii de aur a emisiunilor și a serialelor de tip maraton, scenaristul a anticipat prezentul și a reușit să creeze o poveste care să (ne) inspire, să stârnească curiozitatea, dar și să lanseze un avertisment: viața lui Truman nu s-a terminat după ieșirea de pe platoul de filmare, acesta a reușit să se adapteze și să trăiască o viață normală, însă publicul, din cauza dependenței de ecran, a fost nevoit să învețe cum să-și continue traiul.

Așadar, filmul este o demonstrație a modului în care ființa umană acordă importanță urmării vieții semenilor, ajungând să pună pe plan secund propriile experiențe.

Foto: hdwallsbox.com

4

ORAȘE FRUMOASE DIN ROMÂNIA

vlastarul.com

Diana SAVU, 9 F

Foto: Corina Buzoianu

Vasile Alecsandri mărturisește, în *Iașii în 1844*, că: „Adevăratul călător e acela care, când pornește la un drum, își propune să meargă unde l-a duce fantezia lui, astăzi spre răsărit, mâine spre apus, astăzi pe mare, mâine pe uscat. Iar cât pentru acela care se jertfește de bună voie unui țel întocmit după harta geografică, acela îl socot un curier însărcinat de a se purta pe sineși ca pe un pachet dintr-un loc într-altul.“

Lumea și sinele se pot cunoaște mult mai bine prin călătorie, dar, de când a

început pandemia, și au fost impuse tot felul de restricții, vacanțele în afara țării nu au fost doar riscante, ci și complicate. Cu toate că, momentan, lucrurile par să ia o întorsătură favorabilă turismului, nu putem vedea niciodată prea departe în viitor, așa că propun să aruncăm o privire și în „curtea noastră“. România este o țară la fel de frumoasă ca oricare alta, important este să știi la ce să te uiți. În continuare, vă prezint patru orașe frumoase din România, pe care, dacă nu le-ați văzut, nu știu ce mai așteptați!

ALBA IULIA

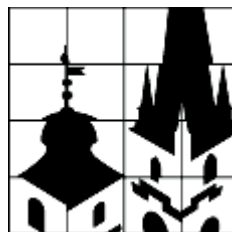

Orașul găzduiește cea mai mare cetate din țară, ce poartă numele de Alba Carolina. Aceasta are o formă aparte, de stea, cu 7 colțuri, întrucât, în cazul în care ar fi fost atacați, ostașii din interior ar fi putut să se lupte cu inamicul din două părți, fiind așezați strategic pe laturile stelei. În plus, Sala Unirii este locul în care s-a hotărât alăturarea Transilvaniei la patria-mamă (1918). **Catedrala Încoronării** este și ea un loc cu o încărcătură istorică generoasă, căci, în fața ei, au fost încoronați Regele Ferdinand I și Regina Maria. În catedrală există portrete ale celor doi monarhi pe ambele părți ale intrării. În perioada comunistă, portretele ar fi trebuit să dispară, dar, în loc să fie șterse complet, au fost acoperite de alte picturi. Abia după 1989, au fost dezgropate de sub acel strat de vopsea și readuse în atenția turiștilor. Este fascinant și straniu să mergi prin curtea catedralei știind că, în urmă cu 100 de ani, regele și regina au pășit pe unde calci și tu. Acest sentiment te însoțește pe tot parcursul plimbării, atunci când înaintezi pe **Via Principalis** (în traducere din latină „Strada

Principală“) - drumul roman care face legătura între cele 4 porți ale cetății. Decorul te transportă într-o cu totul altă lume, foarte departe în trecut, dar foarte aproape de strămoșii noștri. În cetatea propriu-zisă există și **Catedrala Romano-Catolică „Sfântul Mihail“**, pe peretele căreia se pot observa urme de ghiulele și un foarte vechi model de ceas. Se poate vizita oricând, însă cred că cel mai bine ar fi dimineața, până în ora 10:00, sau după 16:00, întrucât nu există foarte multe locuri umbroase. În plus, pe seară, toate obiectivele turistice în aer liber sunt luminate și oferă un alt farmec imaginii de ansamblu.

Un alt aspect surprinzător în istoria orașului îl reprezintă un eveniment petrecut în data 27 mai 1987, când două blocuri din Alba Iulia au fost tăiate și mutate, deoarece încurcau circulația pe Bulevardul Transilvaniei din fața **Catedralei Încoronării**, iar aceasta nu se vedea deloc. Locatarii au rămas înăuntru, iar operațiunea s-a dovedit a fi un succes și o performanță imensă pentru acele vremuri.

SIBIU

Capitală Culturală Europeană în anul 2007 și menționat în numeroase reviste străine drept unul dintre cele mai frumoase orașe din Europa, Sibiu posedă un bagaj imens de cultură și de istorie. La început i se spunea *Cibinium*, apoi numele s-a schimbat în *Hermannstadt* și s-a ajuns la actuala denumire tocmai în 1919. Cetatea a rezistat unui număr mare de atacuri militare, iar structura ei poate fi observată și astăzi. În ea se află **Piața Mare**, punctul central al fortificației, de la care străzile pleacă în stea spre diferite destinații. Deasupra drumului de legătură dintre piețele care alcătuiesc cetatea a fost construit **Podul Minciunilor**, vestit pentru legendele ce îi însoțesc numele, axate pe ideea că oamenii mincinoși erau aruncați de pe pod drept pedeapsă pentru faptele lor. Panorama Sibiului, văzută din **Turnul Sfatului**, taie răsufarea oricui (aceasta dacă nu aveți frică de înălțime, caz în care, nu recomand!). De sus se pot observa foarte bine turnurile unor catedrale și mănăstiri din oraș, străjerii veșnici ce veghează asupra Sibiului de multe secole. **Catedrala Bisericii Evanghelice C.A.** se află în imediata apropiere

a centrului cetății și îi păzește pe sibieni încă din 1520. Vizavi de primăria orașului din aceeași piață este **Muzeul Brukenthal**, un loc ideal pentru pasionații de pictură, datorită colecției de tablouri a baronului Samuel von Brukenthal. Un aspect comic al caselor de pe străduțele din apropierea pieței îl constituie lipirea lor una de cealaltă, dând astfel senzația că se înghesuie să îi vadă pe trecători cu „ochii” **lor de pe acoperișuri**. Acești ochi nu sunt decât niște guri de aerisire pentru poduri, dar nu ai cum să nu te gândești că te urmăresc îndeaproape. Pentru iubitorii de natură, cel mai frumos loc din Sibiu este, cu siguranță, **Complexul Național Muzeal Astra!** În cadrul lui sunt incluse tot felul de construcții rurale din perioade și din zone diferite ale țării, care uimesc prin simplitatea și ingeniozitatea lor. Cele mai multe au fost dezasamblate și reconstruite, deci autenticitatea este incontestabilă. Muzeul are dimensiuni mari, fiind cuprins în **Parcul Natural Dumbrava Sibiului** de la marginea orașului și este foarte greu să studiezi fiecare casă în parte, de aceea ar fi bine să nu îți propui să mai ajungi undeva în acea zi.

Foto: Corina Buzoianu

Foto: romaniadacia.wordpress.com

Nu există dubii că Iași este un oraș superb, în ciuda faptului că se află printre cele mai populate orașe din țară. A fost capitala României în Primul Război Mondial, iar astăzi populația sa se mărește în fiecare an datorită vastelor posibilități în orice domenii, mai ales în cel educativ. Universitatea „Alexandru Ioan Cuza“ este preferată nu doar de către viitorii studenți din zona Moldovei, ci și de cei din toată țara.

PALATUL CULTURII, IAȘI

IAȘI

Au existat numeroase cazuri în care adolescenții bucureșteni au optat pentru Universitatea din Iași în locul uneia din Capitală. Din mai multe astfel de motive, orașul a câștigat titlul de „Capitala Tineretului din România“, în cadrul ediției 2019-2020 a concursului. Un loc ce atrage atenția turiștilor în fiecare an este **Bojdeuca lui Ion Creangă**, casa în care celebrul scriitor român și-a petrecut ultimii ani de viață. Am vizitat-o deja de trei ori și, de fiecare dată, am observat alt lucru interesant, plecând de acolo bucuroasă, dar ușor nostalgică. Recomand ca, după vizita la bojdeucă, următoarea oprire să fie în **Parcul Copou**, situat în apropiere, pe același bulevard cu Universitatea. Este un loc în aer liber foarte frumos amenajat, care răsună în orice anotimp de glasurile copiilor. **Teiul lui Mihai Eminescu**, bătrânul arbore atât de îndrăgit de marele poet, își are *casa* tot acolo. Deși pentru unii este doar un copac, pentru aceia care știu să îl privească și să îi asculte foșnetul frunzelor, teiul spune povești minunate. Îți poți da seama de vârsta lui și datorită tijelor din metal prinse de ramuri, pentru susținere.

Nu poți trece prin Iași fără să vezi **Palatul Culturii**. Serios, e imposibil, clădirea e uluitoare. Turnul său cu ceas tronează deasupra Iașilor de mai bine de un secol și, în ciuda vechimii mecanismelor, ceasul încă funcționează. Sala în care sunt ținute clopotele este izolată fonic și, la fiecare oră fixă, cântă „Hora Unirii“. Acum, sunt amplasate boxe în mai multe părți ale orașului, astfel încât melodia se aude și în Parcul Copou. În dreptul cifrelor romane de pe ceas sunt vitralii cu cele 12 zodii. Palatul găzduiește mai multe muzee, cu exponate din diverse domenii (artă, istorie). Partea din spate este la fel de spectaculoasă ca cea din față, cu grădini și fântâni foarte bine îngrijite. La Iași se află și **Catedrala Metropolitană**, unde credincioșii vin în număr mare la moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva. Orașul este vestit pentru numărul mare de biserici și mănăstiri.

De-a lungul timpului, Clujului i-au fost acordate mai multe titluri, de pildă: „cel mai sigur oraș din România“ și „cea mai scumpă zonă rezidențială“. Cu toate că nu a primit și numele de „Capitala Europeană a Inovării 2020“, competiție la care a ajuns în finală, este clar că se poate număra lejer printre orașele cu care România se mândrește. Împânzită de clădiri istorice cu arhitecturi impresionante, Clujul este un oraș ideal pentru plimbare și relaxare, căci doar la pas te poți bucura

de el. În fața Pieței Avram Iancu se găsește **Teatrul Național „Lucian Blaga“**, ridicat după Marea Unire. Inițial s-a numit doar Teatrul Național, dar, datorită faptului că fiecare operă dramatică a lui Lucian Blaga și-a avut premiera aici, numele a fost schimbat în cel pe care îl știm astăzi. La câteva străzi distanță, Biserica Romano-Catolică „Sfântul Mihail“ își înalță spre cer turnul din Piața Unirii. Este un monument istoric reprezentativ pentru arhitectura gotică și pentru Cluj. În aceeași piață,

se găsește **ansamblul statuar Matei Corvin**, iar vara, cel puțin, în fața lui întâlnești multe grupuri cu turiști străini. Există o varietate largă de locuri unde poți petrece timp în natură, unul dintre acestea fiind **Parcul Central „Simion Bărnuțiu“**. Țin să menționez curățenia impecabilă din parc, ceva ce nu vezi tot timpul într-un spațiu public, din păcate. Activitățile recreative în sezonul cald sunt multe și felurite, plimbările cu barca pe lacul Chios sau odihna la umbra copacilor într-un hamac fiind numai câteva dintre ele. La granița de vest a parcului, **Cluj Arena** a devenit un obiectiv turistic important pentru toți vizitatorii, fie ei pasionați de sport sau nu. Și-a câștigat popularitatea prin meciuri de fotbal și multe alte evenimente. Beyoncé a ajuns la Cluj în anul 2007, cu ocazia turneului *The Beyoncé Experience* și a susținut un concert pe Stadionul Municipal „Ion Moina“, în locul căruia se află azi Cluj Arena. Robbie Williams a cântat și el pe stadion, în cadrul festivalului **Untold**. Pentru o priveliște panoramică superbă a Clujului, **Dealul Cetățuia** nu are pereche. Seara, orașul e luminat, iar tabloul de la punctul de belvedere e minunat.

Foto: transylvaniacam.com

CLUJ-NAPOCA

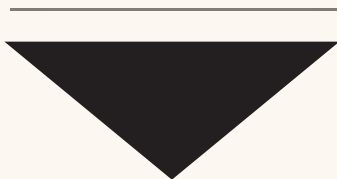
Ig NOBEL:

Între satiră și
baza unor mari descoperiri

Sursa foto: 112.international/ukraine

TEXT -

Alexandra ZAMAN, 10 G

Ig Nobel-ul nu are nicio legătură cu adevăratul premiu Nobel. Însuși numele său o dovedește! Dacă, fonetic, „Nobel“ se pronunță la fel ca „nobil“, atunci **Premiul IgNobel** ar fi exact opusul, „ignobil“, „rușinos“. Dar ce condiții ar trebui să întrunească un om, mai serios sau mai poznaș, ca să îi fie înmănată o asemenea distincție?

Să primești **IgNobel**-ul nu este neapărat ceva rușinos; înseamnă că, pur și simplu, ți-ai pierdut ore bune din viață încercând să descoperi ceva care nu va aduce prea multe beneficii umanității! Cât de gravă e situația? În 1991, premiul pentru literatură i-a fost înmănat lui Erich von Däniken, care a explicat cum a fost influențată civilizația umană de astronauți antici veniți din alte colțuri ale universului; în 1993, premiul pentru matematică i-a fost acordat lui Robert Faid, care a calculat cu precizie maximă șansele ca Mihail Gorbaciov să fie Antichristul; în 2001,

tehnologia a făcut reale progrese când John Keogh din Melbourne a patentat roata, iar Oficiul de Brevete australian a fost distins cu același premiu pentru faptul că i-a acordat respectivul patent. Lista este mult mai lungă, de la studiul *Pot oamenii să înoate mai bine în apă sau în sirop?*, până la conceperea unei metode de a identifica narcisiștii prin examinarea sprâncenelor!

Premiul IgNobel a apărut în 1991 și este acordat la mijlocul lunii septembrie, cam în același timp în care sunt anunțați și câștigătorii premiilor Nobel. Zece oameni sunt răsplățiți anual pentru studiile și pentru descoperirile lor, care „întâi te fac să râzi, apoi te pun pe gânduri“. Există și „o latură nobilă a **IgNobel**-urilor“, cum notează ziarul *The National* în anul 2009: după ce, în 2006, a fost răsplătit un studiu care a dovedit că țânțarii purtători de malarie sunt atrași de mirosul brânzei Limburger, capcane cu brânze au fost plasate în locuri-cheie din Africa, astfel că răspândirea malariei a fost încetinită. Deși totul a pornit ca o glumă, cercetarea făcută de către cei premiați cu **IgNobel**-ul poate constitui baza unor progrese științifice reale!

MASINA ELECTRICĂ

o jucărie scumpă sau o alternativă viabilă?

vlastarul.com

In contextul actual, în care Uniunea Europeană s-a angajat să ajungă la neutralitate climatică până în 2050, poluarea este, în sfârșit, privită în mod corect, ca o problemă majoră. De la înlocuirea plasticului cu materiale biodegradabile, până la plantarea de noi păduri pentru o mai bună absorbție a gazelor cu efect de seră, este clar ca se iau și se vor mai lua măsuri. Autoturismele și camionetele produc 15% din emisiile totale de CO2 din Uniunea Europeană, deci e, clar, loc de îmbunătățire aici. Și, în afară de mersul pe jos sau cu transportul în comun, înlocuirea mașinii tradiționale cu una electrică este o posibilă măsură pentru reducerea acestui procent. Dar tehnologia este gata pentru adopție în masă? Să analizăm puțin situația:

1. CONFORT ÎN HABITACLU

Când vine vorba de *confort în habitacul*, de cele mai multe ori nu apare nicio problemă.

Multe dintre modelele de mașini electrice de pe piață sunt disponibile și cu motorizări clasice, astfel încât nu sunt diferențe reale la exterior sau la interior când vine vorba de lucrurile cu care interacționează șoferul, cu excepția faptului că, pe tot parcursul călătoriei, nu se mai aude sunetul de motor. În plus, pentru modelele exclusiv electrice, spațiul interior este mai bine utilizat, lipsa motorului termic rezultând în interioare surprinzător de spațioase pentru dimensiunile exterioare ale mașinii.

2. COMPLEXITATE

O mașină electrică are cam o treime din numărul de piese ale unei mașini cu motor pe combustie internă, astfel că nu necesită intervenții așa complicate, schimb regulat de lichide și de filtre și alte lucruri cu care posesorii de automobile sunt obișnuiți deja. În plus, reviziile sunt mult mai simple și mai puțin costisitoare.

Foto: electricautonomy.ca

3. AUTONOMIE

Aici apar diferențele reale și lucrurile devin interesante. Dacă, pentru mașinile cu motor clasic, autonomii de 700-800 de km sunt destul de des întâlnite, pentru o mașină electrică autonomiile se învârt în jur de 350-450 de km pentru modelele cu un preț rezonabil. Totuși, se pot încărca acasă, așa încât pleci mereu cu „rezervorul“ plin. Mai mult, pentru drumuri lungi există stații de încărcare rapidă, care permit o alimentare completă în câteva zeci de minute, până într-o oră. Astfel, vorbim de câteva pauze (una, două) la drumuri foarte lungi, ceea ce, oricum, este recomandat.

4. PLĂCEREA DE A CONDUCE

Deși nu există cutie manuală în mașinile electrice, și aceasta poate descuraja

anumiți oameni din a recurge la o astfel de soluție, acestea sunt plăcute la condus. Motorul electric îți oferă un demaraj puternic, care aproape că îți garantează faptul ca ești primul care pleacă la culoarea verde a semaforului. În plus, o funcție precum conducerea cu o pedală face toată această experiență mai relaxantă, pentru cine își dorește așa ceva.

Una peste alta, pentru majoritatea oamenilor, o mașină electrică poate reprezenta o alternativă reală la mașina tradițională și, pe măsură ce trece timpul, acest lucru va fi din ce în ce mai evident. Oricum, pentru cei cărora le-am trezit curiozitatea, există multe oportunități de a închiria și a testa o mașină electrică.

& PROIECTE ÎN DERULARE

1

SPIRU PODCAST

O inițiativă minunată a trei eleve: Ciobanu Mara Clarisa (clasa a IX-a G), Sicoe Andreea (clasa a X-a G) și Pană Daria-Mihaela (clasa a XI-a F), coordonate de doamna profesoară Dana SBURLAN, s-a concretizat spre sfârșitul acestui an școlar: *Spiru PODCAST. Ascultă vocile spiriste*. Primul episod l-a avut invitat pe domnul profesor Alexandru CONSTANTINESCU, director al liceului în perioada 2009-2017. Detalii: pagina de *Instagram* a proiectului.

2

Vlăstarul PE INSTAGRAM

Nițescu Tudor și Alexia Dobjanschi (din clasa a X-a B) au revigorat puternic pagina de *Instagram* a revistei *Vlăstarul*. Au conceput grafică adecvată acestui canal de comunicare, au creat mesaje cheie, de impact. De asemenea, au realizat un proiect pentru promovarea revistei în rețelele sociale și pentru deschiderea spre comunitate. Așadar, dacă doriți să vedeți ce idei au avut, nu rămâne decât să accesați pagina de *Instagram* a revistei: <https://www.instagram.com/vlastarul/>

3

CAIETE *SPIRUTUALE*

Caiete SPIRUtuale este o publicație coordonată de doamna profesoară Camelia Săpoiu (limba română), al cărei scop este acela de a surprinde „impactul pe care îl are asupra elevilor de liceu și de gimnaziu, dar și asupra profesorilor, un anumit fenomen social.“ Primul număr al revistei cuprinde articole al căror conținut reflectă experiența școlii on-line „din celebrul an pandemic 2020 – 2021“. Detalii: <https://cnshb.ro/caietelespirituale>.

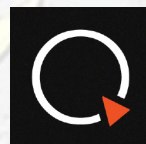

Vrei să te implici în viața revistei?
revistavlastarul@yahoo.com
vlastarul.com

Sponsor oficial:

QUALITANCE

ȘAH MAT!

CONCURS

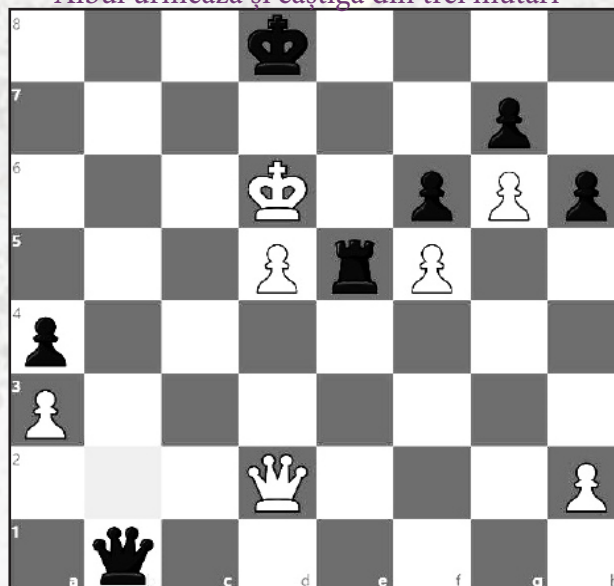
Trimiteți soluțiile celor două probleme la adresa revistavlastarul@yahoo.com până la data de **1 octombrie 2021**. Primele trei răspunsuri corecte vor fi premiate!

Albul urmează și câștigă din două mutări

Albul urmează și câștigă din trei mutări

Revista Colegiului Național „Spiru Haret”,
BUCUREȘTI

